

- ⊕ **Tradicions:** Fira modernista d'Alcoi
- ⊕ **Natura:** Passejada prehistòrica per Savassona
- ⊕ **Gastronomia:** Tast de vins i caves per la Mercè

MARAGALL SUBSTITUIRÀ BOSCH

COMENÇA LA BATALLA PER BARCELONA

EDITORIAL VICENT PARTAL Una cursa paradoxal a Barcelona

ENTREVISTA NÚRIA MARÍN BATLLESA DE L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

'El PSOE s'ha equivocat poc'

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

UNA CURSA PARADOXAL A BARCELONA

El pas al costat d'Alfred Bosch, la irrupció d'Ernest Maragall i la gairebé segura confirmació de la candidatura de Manuel Valls, que ho sabrem dimarts, han convertit en poques hores les eleccions municipals de Barcelona en una de les curses més interessants que ens podíem imaginar.

La batalla del mes de maig podria tenir moltes significacions en clau local, però també en clau nacional. I el resultat de tot plegat no és gens senzill d'endevinar.

—

Així d'entrada, i ja veurem què diuen les enquestes, apareix un trio de candidats que podrien guanyar: Ada Colau, Ernest Maragall i Manuel Valls. I al seu costat, dos grups que segurament trauran un resultat curt però que serà determinant per als pactes: el PSC i el PDECat, la Crida o la fórmula que acabarà essent això, potser pactant amb els partidaris de les primàries. La CUP i el PP lluitaran per ser-hi o no ser-hi, diuen els qui tenen enquestes que el PP ni tan sols entrarà i que la CUP podria fer-ho.

—

Aquest és, aparentment, el panorama que hi haurà. Però alerta. El maig és molt lluny

i en aquest país passaran moltes coses fins aleshores que poden condicionar-ho tot. I hi ha, encara i sobretot, un interrogant cabdal que té a veure amb la unitat o la desunió de l'independentisme. Es presentaran els dos partits per separat? La Crida o els partidaris de les primàries aconseguiran crear un moviment disruptiu que faci saltar el tauler? O la Crida s'unirà a la candidatura de Maragall? Jo no descartaria gens ni mica aquesta darrera possibilitat, però no sé si ERC ho voldria.

—

És evident que si Maragall aconsegueix aglutinar tot l'independentisme, ell serà el batlle. Un batlle independentista. No hi hauria competència possible dels altres, i fins i tot tindria a l'abast la majoria absoluta. La divisió de l'independentisme, en canvi, pot donar ales a Ada Colau, que no passa precisament pel seu millor moment, però que emergiria com la persona

<<És evident que si Maragall aconsegueix aglutinar tot l'independentisme, ell serà batlle. Un batlle independentista>>

que, en teoria, pot aturar Manuel Valls. I dic 'en teoria' perquè crec que la candidatura de Valls tindrà un munt de problemes i arribarà al maig molt tocada.

—

D'entrada, n'hi ha un que ja crida molt l'atenció. Si les informacions que circulen són certes, Valls no es presentarà per Ciutadans sinó com a independent. Amb el suport de Ciutadans, però no gaire evident. I no trobeu sorprenent que el partit que va quedar primer a la ciutat el 21-D de sobte amague les seues sigles? Ciutadans ha perdut molt per culpa del seu hooliganisme i per l'acostament al PP. I si no és el seu millor moment, Valls més que no ajudar-los els podria acabar d'enfonsar. És un polític desprestigiats, amb un armari ple de cadàvers i un ignorant absolut de la ciutat que vol governar. De fet, dimarts serà el dia que ho tindrà millor perquè encara ningú no haurà començat a atacar-lo. Però quan comence la batalla patirà molt, i ja veurem en quines condicions arriba al final.

—

A favor seu només té la repetició del 21-D, amb tot l'establishment defensant-lo tant

com calga, com ja varen fer aleshores amb Ciutadans. I també el fet que podria esdevenir l'únic receptor del vot espanyolista i concentrar-lo tot. Però, siga com siga, la majoria absoluta és inabastable per a ell, de manera que, paradoxalment, el seu paper històric serà el d'obligar els comuns i Esquerra a entendre's, i per això ha saltat Alfred Bosch, que havia fet una oposició frontal a Ada Colau. I qui sap si fins i tot a entendre's amb la Crida-PDECat, en el supòsit que el candidat siga Ferran Mascarell, un candidat amb el qual Maragall es pot entendre bé i a qui els comuns podrien acceptar. Serà molt interessant de veure què es mou i quines conseqüències té per al futur del país.

—

Ara bé, si tot això passa, no deixarà de ser paradoxal que el PSC dels anys noranta puga tornar per la porta gran de l'ajuntament, ara de la mà d'un altre Maragall –representant ERC–, de la vella Iniciativa controlant Colau i, fins i tot, de Mascarell, aportant-hi ni més ni menys que el partit successor de Convergència. Amb tot plegat, i ja d'entrada, sembla que la nova política serà constatablement vella.

ANTONI MIRÓ

I L'ART D'ENTREMETRE'S

MERCÈ IBARZ

Detall d'una de les escultures retallades d'Antoni Miró al port de València. A.M.

Una dotzena d'escultures retallades que evoquen la ceràmica popular grega antiga 'escandalitzen' els porucs. Potser esvalotarà més i amb motiu a partir d'aquest dilluns que s'obre la gran retrospectiva mironiana a la vella seu de l'Alinghi, nou centre cultural que s'inaugura així

Quina una que s'ha muntat a la ciutat de València amb les escultures retallades, bellíssimes, d'Antoni Miró! L'artista alcoià (1944) hi presenta, als antics molls del port, la Marina, una dotzena d'obres fetes d'acer retallat, a través de les quals es veu la mar. Recreen figures de la Grècia clàssica que decoraven estris diaris, atuellts que tothom tenia a casa. Ceràmica popular de fa 2.600 anys, ho veiem als museus d'arqueologia i en tantes exposicions. Els artesans grecs sabien que l'amor ho pot tot –després ho recordaria el Dant– i que el sexe és vida (no el gènere sinó ben bé això, el sexe, l'activitat sexual). Doncs li han armat un escàndol, un més, a Miró. El políticament correcte fa cada dia més pena, amb franquesa. Que si les criatures no ho haurien de veure, que si és una incitació fora mida, que si això que si allò. En fi: congratulacions a l'artista.

'Congrats' també al curador Fernando Castro per posar a lloc les crítiques dels pusil·lànimes. És sabut que els mitjans fan més cas de qui expressa crítiques porugues que d'aquells que gaudeixen de les obres sense necessitat de proclamar-ho. De segur que són moltes les persones que s'ho estan passant rebé aquests dies a la Marina. Jo mateixa me n'hi aniria de pet. Els

El políticament correcte fa cada dia més pena, amb franquesa

És sabut que els mitjans fan més cas de qui expressa crítiques porugues que d'aquells que gaudeixen de les obres sense necessitat de proclamar-ho

crítics parlarien sense adonar-se, de tant dintre que ho duen, que la seva malfiança parla més d'ells mateixos que no pas de l'obra que blasmen apel·lant a una moral col·lectiva que tampoc no sabrien descriure. Ai, mare. Diu el curador Castro: 'Un artista no és un parlament, no és un lloc on cercar el consens, més aviat els artistes busquen la disrupció.' Entremetre's, ingerir, intervenir, interposar-se (gràcies, Albert Jané, per tantes coses i, ací, pel vostre diccionari de sinònims i antònims en línia).

Anem al que compta de veres. El recorregut mironià per la Marina és el pròleg a la gran expo que, per fi, tindrà l'artista a partir de dilluns vinent 25. No ha pogut ser a l'IVAM, quan el govern de Ximo Puig ho va decidir el museu ja tenia la programació feta per a mesos, com és propi d'un centre que treballi bé. Llegeixo que l'expo Miró serà d'upa perquè, a més de treure el pintor i escultor del bandeig sistemàtic que ha sofert durant dècades al País Valencià i així arreu de la península, a Catalunya també, inaugurarà un espai cultural nou. Al prou nodrit ecosistema expositiu de la ciutat se suma ara aquest centre que recupera la vella base de l'Alinghi, l'equip suís guanyador de la Copa de l'Amèrica el 2007, davant del qual van passar els monoplaques del Gran Premi de Fórmula 1 de València. La sala té 1.900 metres quadrats i força més de cúbics, informa Ignacio Zafra, perquè l'alçada en la zona dedicada a la reparació de vaixells arriba a quinze metres. A partir de dilluns mostrarà més de 150 obres de Miró, que **no té cap expo a la ciutat des de fa sis anys.**

La iniciativa d'ara va partir de la pròpia presidència de la Generalitat. Torno a donar la paraula al curador, Fernando Castro: 'La veritable polèmica pot esclatar amb les obres de dintre, no per les de fora. Hi veurem banderes polítiques, missatges contestataris, càrregues policials... Aquí sí que hi ha una tensió, que no és la del desig ni del plaer, sinó del món contemporani que crida i s'indigna'. I rebla amb l'argument citat més amunt: 'D'altra banda, un artista no és un parlament, no és un lloc on cercar el consens, els artistes més aviat busquen la disrupció'.

Gràcies, mestre Miró. 📺

'LA MAJORIA VOLEM SER LLIURES I NO ENS DEIXEN'

CARTA D'ANNA ERRA A MARTA ROVIRA

Carta de la batllessa de Vic, Anna Erra, a Marta Rovira, exiliada a Suïssa · 'Cartes per la llibertat' és un espai de VilaWeb per a expressar la solidaritat amb els presos polítics i exiliats i, ahora, per a fer conèixer qui són

Benvolguda Marta:

Des que te'n vas anar a l'exili, la teva ciutat, Vic, la teva comarca, Osona, t'ha donat mostres d'afecte i d'estima sempre que hi ha hagut ocasió. La darrera l'hem vista els dies del Mercat de Música Viva, amb cançons dedicades a tu i amb artistes vestint la samarreta 'Free Rovira'. Marta, et volem lliure, a tu i a la resta de presos polítics i exiliats.

La major part del país no entén aquesta complicada situació, no entén com pot ser que això ens passi encara avui, en ple segle XXI, dins d'un estat que demostra tenir molt distorsionat el concepte de la democràcia. El govern espanyol ha convertit Rajoy i Soraya en noves víctimes del procés i ho bescanvia per les noves formes més afables del Sr. Sánchez, però sense proposar-se de tocar l'immobilisme de tot un estat respecte als drets i llibertats. Amb aquest estat no hi ha res a fer, ho sabem de fa temps, però les evidències es constaten a cada cantonada, a cada tele-notícies. Mentrestant, vosaltres no hi sou i pagueu un preu alt a les vostres vides; han atrapat la vostra llibertat personal i han alterat la nostra llibertat col·lectiva. Sabem que hem de ser persistents, perseverants i sobretot pacients, i un dia la victòria haurà d'arribar.

Als ajuntaments també resistim noves trompades, com la de la Fiscalia Provincial de Barcelona, que ha ordenat que s'investigui si és delictes o no el fet de recordar per megafonia que 'sou presos i exiliats polítics'. Sembla que no puguem fer res ni dir res, que no puguem penjar cap llac groc, que no puguem

La teva comarca, Osona, t'ha donat mostres d'afecte i d'estima sempre que hi ha hagut ocasió

Espero que la teva nova vida a Suïssa et vagi tan bé com sigui possible. Que et cuidin i et cuidis, que puguis estar amb els teus provant de fer una vida com més normalitzada millor

pensar lliurement, que no puguem dir que som independentistes. No ens deixen triar com volem ser i ens castiguen tant com poden.

Marta, si som una majoria del país que volem ser lliures, per què no ens deixen? Però sobretot, per què ens ignoren i no ho tenen en compte? Segurament, perquè tenen por i el suflé no baixa com ells esperaven; però la realitat és tossuda, i encara que ara travessem moments difícils i en estat de xoc, rebrotarem novament, i una nova onada, una nova estratègia, ens catapultarà cap al cim. Ara ens toca passar aquest tràngol de tenir-te a tu, els Jordis, l'Oriol, en Joaquim, la Dolors, en Raül, en Jordi, en Josep, la Carme, en Toni, en Lluís, la Meritxell, la Clara, l'Anna i el president Puigdemont, lluny de nosaltres. I això és molt dur, mentre anem vivint el dia a dia, perquè us volem a casa.

Malgrat tot, espero que la teva nova vida a Suïssa et vagi tan bé com sigui possible. Que et cuidin i et cuidis, que puguis estar amb els teus provant de fer una vida com més normalitzada millor, dins de les circumstàncies actuals, i sobretot, que l'Agnès pugui somriure cada dia al teu costat; que la vegis créixer; que jugueu i us expliqueu secrets; i que l'abracis amb la força que només les mares sabem.

Una abraçada.

Anna Erra i Solà,
Batllessa de Vic

EL PREOCUPANT SILENCI DE 4.985 JUTGES ESPANYOLS

PERE MARTÍ

El que diuen els jutges en els seus xats delirants és la versió políticament incorrecta del que va dir Carlos Lesmes o de les interlocutòries del jutge Llarena. ACN

La publicació dels correus electrònics d'un xat corporatiu de la magistratura ha estat un viatge sense anestèsia a les entranyes de la justícia espanyola * Els socis del Botànic discrepen sobre el buidatge de les diputacions *** Polèmica per un acte contra el català d'Arrimadas i Cantó a Palma**

TEMA DEL DIA

Judicialització. Com que el govern de Mariano Rajoy va decidir de 'externalitzar' la gestió del procés català i deixar-lo en mans dels jutges, ara és el poder judicial que té tot el poder de decisió sobre el futur dels dirigents independentistes empresonats i exiliats. El govern del PP va decidir de no abordar políticament el problema i judicialitzar-lo, entre altres coses, perquè mantenia una relació estreta i una clara sintonia ideològica amb el poder judicial. Són gent de confiança. Això vol dir deixar la solució del problema català en mans d'un col·lectiu que manté, sobretot a la cúpula, uns tics clarament autoritaris. El seu president, Carlos Lesmes, ja va dir que la unitat d'Espanya està per sobre de la justícia.

El setembre del 2017, en l'acte d'inauguració del curs judicial, va assegurar davant Felip VI, que 'la indissoluble unitat de la nació espanyola' esdevenia 'un mandat jurídic directe' que corresponia 'garantir al poder judicial' de manera 'inexcusable'.

La publicació dels correus electrònics d'un xat corporatiu de la magistratura ha estat un viatge sense anestèsia a les entranyes de la justícia espanyola, que confirma cruament que l'autoritarisme està incrustat al poder judicial. Però això no ens hauria de sorprendre. El que diuen els jutges en els seus xats delirants és la versió políticament incorrecta del que va dir Carlos Lesmes o de les interlocutòries del jutge Llarena. Hi ha un clar

La publicació dels correus electrònics d'un xat corporatiu de la magistratura ha estat un viatge sense anestèsia a les entranyes de la justícia espanyola, que confirma cruament que l'autoritarisme està incrustat al poder judicial

La qüestió més preocupant és el silenci de la resta, els 4.985 jutges que no rebaten aquestes tesis en el xat, per por o perquè hi estan d'acord

biaix polític i una manca de veracitat que els hauria d'inhabilitar com a jutges. La justícia a Espanya no és ni independent ni neutral ni equànime quan es tracta de Catalunya. Allò que els tribunals de tot Europa han evidenciat, ara ho han exhibit impúdicament uns jutges, que són una minoria numèrica, però que reflecteixen el pensament majoritari com a mínim a la cúpula judicial, perquè no han estat ni desautoritzats i encara menys sancionats.

Per provar exculpar-los s'ha dit que són correus privats d'un xat corporatiu. És cert, però això no els treu cap gravetat. Si demostren la manca d'imparcialitat d'alguns jutges, el CGPJ ha d'actuar. El caràcter privat no va servir per a no

sancionar el jutge Francesc Vidal amb 600 euros per haver criticat en el mateix xat la violència policial durant el referèndum de l'1-O. Vidal, titular del jutjat contenciós administratiu número 17 de Barcelona, va qualificar de 'terrorisme policial' l'operatiu policial de l'1-O i el CGPJ el va sancionar per falta greu. El CGPJ va al·legar aleshores que Vidal sabia la repercussió que podia tenir el seu missatge perquè el correu intern el rebien més de 5.000 membres de la judicatura. El silenci actual del CGPJ davant acusacions molt més greus demostra que hi ha una doble vara de mesurar.

L'altre argument per a treure importància als fets és que només són quinze jutges els qui es manifesten. Pitjor encara, perquè aleshores la qüestió més preocupant és el silenci de la resta, els 4.985 que no rebaten aquestes tesis, per por o perquè hi estan d'acord. No ho sabem, però tots dos motius són greus. Si comparteixen l'anticatalanisme, l'odi i els insults, no poden exercir com a jutges perquè no són equànimes. I si callen per por, vol dir que dins el poder judicial hi ha un sistema de terror que fa que els jutges demòcrates hagin d'amagar les seves opinions.

Els silencis que hi ha hagut demostren l'aval a les tesis dels jutges, mentre que les crítiques han estat, ara com ara, menors o escasses. Fins i tot algunes associacions judicials, en lloc de criticar els insults i les amenaces dels jutges, han criticat el president de la Generalitat, Quim Torra, perquè ha demanat una investigació dels fets. És a dir, avalen allò que es diu i condemnen la crítica. Amb un poder judicial tan corcat, és impossible que hi hagi justícia. El problema és que el futur dels dirigents independentistes empresonats i exiliats és en mans d'uns jutges que ja han dictat sentència abans que es faci el judici.

MÉS QÜESTIONS

Els socis del Botànic discrepen sobre el buidatge de les diputacions. La presentació d'una proposició de llei per

part de Podem per a buidar les competències de les diputacions ha reobert les diferències entre els socis del Botànic. Mentre que Compromís ho veu bé, el PSPV n'és més reticent. Sense mostrar una oposició frontal, el president de la Generalitat, Ximo Puig, ha recordat que per suprimir les diputacions cal una reforma constitucional. En canvi, Mónica Oltra ha dit que la Generalitat podria assumir 'perfectament' el pressupost, les competències i el personal de les corporacions provincials. En la compareixença de premsa posterior a la reunió de l'executiu, fins i tot ha fet broma i ha dit que el pressupost no els aniria malament i que el traspàs del personal d'una institució a una altra s'ha fet altres vegades sense cap problema. 'És un procés viable i no seria la primera vegada que hi ha canvis de personal en l'administració pública', ha afegit la vice-presidenta. Menys entusiasme hi ha a les files del PSPV. L'exemple és el president de la Diputació, Toni Gaspar, que ha demanat a Podem que abans de llançar 'proposades sense reflexió' que porten a 'atzucacs' i d'estar 'pendents del piulet del dia', preguntin als batlles què opinen sobre la seva idea de buidar les corporacions provincials. Unes declaracions que demostren el malestar dels socialistes.

Dimiteix un regidor de Compromís per Cullera acusat de participar en la crema d'una bandera espanyola. Marc Joan, regidor d'Iniciativa del Poble Valencià, integrat en la coalició Compromís per Cullera, ha presentat la dimissió arran de l'acusació de la guàrdia civil d'haver estat implicat en la crema de dues banderes espanyoles la nit de l'1 de setembre, durant el festival Espiga Rock de les festes patronals de Sueca. La guàrdia civil investiga els fets com un presumpte delictes de desordres públics. Marc Joan no ha fet declaracions, però l'advocat ha negat 'tots els possibles delictes que imputen al regidor'. La versió del lletrat és que era 'simplement un assistent al concert i quan va sortir va ser identificat per membres de les forces de seguretat

Francesc Macià. WIKIMEDIA COMMONS

perquè en el recinte hi havia hagut incidents'. La defensa sosté que el delictes de desordre públic 'no té suficient pes perquè sigui admès a tràmit'.

L'anunci de la candidatura de Valls dis- para les peticions de dimissió a França. El previsible anunci de la candidatura de Manuel Valls a la batllia de Barcelona di- marts que ve ha disparat les peticions de dimissió a França, on encara és diputat. La diputada socialista Cécile Untermaier li ha recordat que 'seria més correcte per als electors que dimiteix abans de presentar la seva candidatura'. Des de les files socialistes, ja s'havia pronunciat la presidenta del grup parlamentari, Valérie Rabaut, que diumenge va advertir que no es podia 'ser elegit a la república francesa i fer campanya electoral a la batllia de Barcelona'. En una línia simi- lar s'ha manifestat la diputada Marie Lebec, del partit d'Emanuel Macron, Les Republicains, on va entrar Valls el juny del 2017 després d'abandonar els

socialistes. 'Sap que ha de dimitir, jo en vaig parlar amb ell i em va dir que no anava a Barcelona per perdre', ha dit Lebec, que s'ha mostrat convençuda que ho acabarà fent. També n'ha demanat la dimissió el diputat Alexis Corbière, de La França Insubmisa (LFI), que la considera 'imprescindible democràticament'.

Polèmica per un acte contra el català d'Arrimadas i Cantó a Palma. Ciutadans té previst de fer dissabte a Palma un acte amb el lema 'Stop barreres lin- güístiques'. És previst que hi intervinguin Inés Arrimadas, Toni Cantó i el cap de la formació a les Illes, Xavier Pericay. Curiosament, un acte amb representants d'arreu dels Països Catalans. Però l'acte ja ha aixecat les primeres protestes del col·lectiu Plataforma Plural, que integra persones castellanoparlants favorables a la normalització lingüística. L'entitat ha qualificat l'acte de 'provocació' i lamenta que Ciutadans vulgui 'fer polí- tica amb la llengua'. En un comunicat,

recorda que la ciutadania viu la qüestió amb normalitat i que 'tan sols l'interès electoralista de Ciudadanos i d'alguns col·lectius veu una confrontació que a la realitat és fictícia'. La plataforma s'entén el català 'com una eina d'integració, no una barrera'.

LA XIFRA

21 immigrants han estat rescatats a prop de l'Illa de Tabarca per Salvament Marítim, que els ha traslladat al port d'Alacant. Aquesta última setmana han arribat a Alacant 4 pasteres amb 38 mi- grants, tots algerians.

TAL DIA COM AVUI

El 21 de setembre de 1859 neix Francesc Macià, un dels dirigents més populars de l'independentisme contemporani. Arran de la victòria a les municipals de 1931, proclamà la República Catalana, però després d'intenses negociacions, hi renuncià a canvi de la restauració de la Generalitat.

NÚRIA MARÍN

‘El PSOE s’ha equivocat poc’

Entrevista amb la batllessa de l’Hospitalet de Llobregat i membre de l’executiva federal del PSOE

ALBERT SALAMÉ

ANDREU BARNILS

Núria Marín (1963) és batllessa de l’Hospitalet de Llobregat des de l’any 2008 pel PSC-PSOE i ja ha decidit que vol tornar a presentar-se. Si el maig vinent guanya, seran catorze anys governant la segona ciutat de Catalunya en nombre d’habitants. En aquesta entrevista, Marín parla de les eleccions municipals, del pas de Celestino Corbacho, ex-batlle socialista de l’Hospitalet, a la plataforma de Ciutadans. Però Marín també és membre de l’executiva federal del PSOE. I, per tant, també parla de política espanyola i catalana. Del 155 als presoners polítics, passant per la seva relació amb el president Carles Puigdemont.

—L’anterior batlle del PSC de l’Hospitalet, Celestino Corbacho, ha anunciat que s’adheriria a la plataforma de Ciutadans.

—Cadascú és molt lliure de fer allò que li sembli que ha de fer. No hi tinc res a dir.

—No deu haver estat cap sorpresa. Ja teniu votants que han fet com ell.

—Passar d’un partit d’esquerres a un de dretes és una mica sorprenent. El votant és una persona que pot canviar d’opinió. Però crec que sempre hi ha una base. Uns valors. Uns ideals. La gent se sent d’esquerres. I, com a mínim fins ara, que una persona d’esquerres passi a votar, o militar, a un partit de dretes no és gaire habitual.

—Per què creieu que el PSC fa frontera amb Ciutadans? Per què hi ha gent que dubta entre PSC i Cs?

—No ho sé, fill. No he fet cap estudi sobre el tema. Jo crec que en aquesta fugida hi ha molta gent d’anada i tornada, també ho dic. Molta gent es va deixar seduir per una idea que com més temps passa més es veu que era un frau. I molta gent va tornant al projecte socialista. Pedro Sánchez ha il·lusionat molta gent i ha fet tornar molt vot que se n’havia anat, no sé si a Ciutadans, o s’havia quedat a casa, però que ara torna.

Crec que hem de mirar de superar una situació que no beneficia ningú

S'obre una nova etapa amb altres interlocutors, que hauran de demostrar si estan a l'altura

—Una pregunta que no us deu haver fet ningú: són presoners polítics?

—Són persones que són a la presó.

—El qualificatiu de 'presoner polític', el faríeu servir?

—No.

—N'heu visitat cap?

—No. Possiblement, si hi hagués alguna persona amb qui hagués mantingut una relació més enllà de la política, hi aniria. A títol personal. Sense cap problema. No és el cas.

—Pedro Sánchez venia a proposar un referèndum sobre un nou estatut. Torrent (ERC) va respondre que endavant amb un referèndum que permetés votar nou estatut o independència. Núria Marín s'hi sentiria còmoda?

—Jo em sentiria còmoda amb allò que políticament s'acordi. Crec que hem de mirar de superar una situació que no beneficia ningú. Que ha generat molts problemes. Personals, econòmics, social. No hi veig cap aspecte positiu. Hem d'alçar una mica la mirada. I hem de pensar en el present, en el futur, reconèixer els errors. Aquí segurament tothom ha comès més d'un error, i de dos.

—Per exemple, el PSOE, quins errors ha comès?

—El PSOE s'ha equivocat poc, en tot aquest procés. Ha mantingut una actitud d'intentar que no es trenqués la corda. Quan hi ha un conflicte, sempre hi ha els hooligans als extrems. I la posició més ponderada, d'acord i de diàleg, és la que pitjor s'entén de totes. Aquest ha estat el nostre posicionament. El del PSOE i el del PSC. I ens hem trobat molt sols.

—El PSOE sí que és en un extrem. Va votar el 155.

—No us equivoqueu. El 155...

—...també el fa el PSOE.

—El 155, qui el posa en marxa...

—...és el senat. Amb els vots del PP i els vots del PSOE.

—S'activa per una declaració d'independència. Si no hi hagués hagut una declaració unilateral d'independència, el 155 no s'hauria activat.

—Però això no és tenir el PSOE al mig. És tenir el PSOE votant el 155.

—El PSOE va estar fins al darrer segon provant d'impedir la declaració d'independència. Això era automàticament activar el 155. Us hi podeu posar com vulgueu.

—Un ocellet em va dir que teníeu bona relació amb Puigdemont.

—No cal cap ocellet. Ja us ho dic jo.

—L'heu anat a veure? Trucades? Cartes? 'Whatsapps'?

—No. L'última vegada que ens vam veure ser el 25 o el 26 d'octubre, quan vaig ser amb ell. I el 27 ens vam intercanviar algun whatsapp. A mi m'agradaria que tot estigués normalitzat. I que ell no es trobés fora de Catalunya. Però aquí hi ha una qüestió que ja l'he dita, perquè ho penso així. Vam arribar on vam arribar per la manca de nivell polític dels protagonistes. Rajoy i Puigdemont. Els interlocutors han de canviar. Rajoy ja no hi és i Puigdemont se n'ha anat i tampoc no hi és. S'obre una nova etapa amb altres interlocutors, que hauran de demostrar si estan a l'altura.

—I amb Puigdemont, per què hi teníeu bona relació?

—Li vaig escriure una carta intensa quan va ser president. I em va dir que li havia agradat molt. Vindré a veure't. Va venir de seguida. Li vaig explicar les qüestions en què la Generalitat no complia amb la ciutat. Em va dir que constava que tenia raó. Infraestructures, salut, afers socials. Vam crear una comissió mixta. I aquí va donar instruccions perquè comencéssim a treballar. Tot això ha estat positiu. Li he reconegut des del primer moment. I vaig ser molt franca: no sóc independentista, tu sí que ho ets. Aquí no ens entendrem. Però podem treballar plegats en benefici dels ciutadans de l'Hospitalet. I quan arribi el moment, si ens hem de barallar,

ja ens barallarem. I això ho vam fer fins al darrer moment. Jo anava a veure'l per dir-li què pensava. Com vaig fer amb Junqueras. Per traslladar-los una realitat diferent de la que ells traslladaven. Perquè ells estaven envoltats de gent de la mateixa corda. Junqueras encara més. Segur que els teus amics són independentistes, sempre li deia.

—I a Núria Marín no li passa?

—No. Jo tinc família independentista. Amics independentistes. Veïns independentistes. I jo sóc la seva alcaldessa. Jo explicava a Junqueras que sortia al carrer i la gent se'm posava a plorar. Espantada. I recordem que els caixers automàtics es buidaven. I que hi havia comptes mirall. Això passava, i passava aquí a la meua ciutat. I jo li havia de traslladar al responsable econòmic d'aquest país.

—Vaig entrevistar una socialista. Portuguesa. Ana Gomes. Eurodiputada. I em deia: des de la independència i l'autonomia, la nova fiscal anomenada pel PSOE hauria de fer caure les peticions de pena que demanava la fiscalia nomenada pel PP. I que no es fes ni el judici.

—Sobre la qüestió de la presó, he mantingut el meu posicionament des del primer moment. Crec que aquesta mesura és desproporcionada. Però una cosa és que la situació no m'agradi, i una altra és qui l'ha provocada. I això ha estat una decisió judicial. I quan entrem en aquestes dinàmiques, després és molt complicat sortir-ne. Si demà la fiscal diu que deixa de demanar presó, no seré jo qui després... Si algú pensa que algú gaudeix del fet que siguin a la presó...

—El govern del PSOE pot fer coses. Hi ha precedents. En el canvi de govern d'Aznar (PP) a Zapatero (PSOE), la fiscalia va passar de voler querellar-se amb Atutxa (PNB) a deixar de fer-ho. Un canvi de govern va implicar, lògicament, un canvi en fiscalia.

—Evidentment. Ara un canvi de govern ha fet que la sanitat torni a ser universal per a tothom. I el recurs d'anticonstitucionalitat contra la llei catalana va caure.

Evidentment que un canvi de govern significa una altra sensibilitat.

—De moment no apareix. La nova fiscal del PSOE demana anys de presó. Com la del PP.

—Parlem d'un govern que és un govern. La fiscal és la fiscal. Si algú pensa que tot està teledirigit...

—Una de les imatges de l'1-O va ser Núria Marín frenant policies espanyols a l'Hospitalet. Ara hi ha jutges que comencen a citar a declarar policies per la seva actuació. Com ho valoreu?

—Sincerament, crec que judicialitzar més el conflicte no condueix a la solució. Provoques més espectacle mediàtic, principalment. Jo, l'1-O vaig intentar que atuessin l'acció, i crec que ho vaig aconseguir. Ho torno a dir: tinc la consciència molt tranquil·la perquè vaig fer allò que considerava que era la meua obligació com a alcaldessa: defensar els meus ciutadans. Ara, els policies són funcionaris, i els funcionaris van rebre ordres.

—El PSC hauria de negociar els pressupostos amb el president Torra?

—El president Torra ha de decidir què vol fer. Si vol governar, dedicar-se a la salut, l'educació, preocupar-se per les infraestructures, per les persones amb vulnerabilitat o si està per una altra història. No sé què pensa el president Torra. Sí que he tingut la possibilitat de rebre quatre consellers aquestes últimes dues setmanes. I també la delegada del govern i el ministre de Foment. Benvingut sigui qualsevol càrrec institucional que porti coses positives per la ciutat. Si aquesta és la prioritat, i amb una visió social, tot està obert. No farem un govern que vol l'enfrontament. Ni la divisió.

—Optimista de cara al futur?

—Ho sóc. Parteixo que hi ha una intel·ligència col·lectiva. Crec en la gent. I en la política. I que serem capaços d'arreglar-ho. Fa un any va ser horrorós. Però ara hi confio. I més, amb Pedro Sánchez i un govern socialista que no pas amb el del PP. Jo sé que Pedro Sánchez coneix el

Evidentment que un canvi de govern significa una altra sensibilitat

Tinc la consciència molt tranquil·la perquè vaig fer allò que considerava que era la meua obligació com a alcaldessa: defensar els meus ciutadans

problema a Catalunya i que té voluntat de parlar. Ell i el govern. De fet, hi ha hagut més de vint trobades entre els governs, aquestes setmanes. S'ha parlat. Hi ha un canvi. Una altra cosa és que sigui visible o discret. Parlar de diàleg està molt bé, però s'ha de fer. S'ha de construir. Jo parlo amb tothom, siguin d'un partit o d'un altre. I sóc optimista. Hem signat un conveni amb Salut, Damià Calvet s'ha compromès a continuar la construcció de les estacions a la ciutat, les vies del tren se soterraran. Tota la vida que ho volíem. Són molt bones notícies. Espero que comencin les obres el 2020.

La línia de sortida de les eleccions municipals del 2019 a Barcelona comença a agafar forma. ACN

Comença la batalla per Barcelona

Municipals L'entrada de Maragall en escena, la candidatura de Manuel Valls i la construcció de noves aliances posen d'actualitat les eleccions municipals a l'Ajuntament de Barcelona del 2019

REDACCIÓ

Després de molts rumors i filtracions, finalment, sembla que la línia de sortida de les eleccions municipals del 2019 a Barcelona comença a agafar forma. Encara no hi ha res definitiu perquè falten més de vuit mesos per al 26 de maig i els partits tot just van acabant de configurar els caps de llista, marcats més per les possibles aliances i els dirigents mediàtics que no pas pels programes de govern. L'últim canvi ha estat a ERC: ahir, Alfred Bosch va anunciar

que feia un pas enrere per a donar pas a l'actual conseller d'Afers Exteriors, Ernest Maragall, com a cap de llista. Per la seva banda, Ciutadans sembla que finalment podrà lligar el fitxatge de l'ex-primer ministre francès, Manuel Valls.

El nom de Valls és, en bona part, el responsable de la mediatització d'unes eleccions que es presenten com les més emocionants d'aquests últims anys. Ciutadans li va oferir el maig passat, per sorpresa de molts, d'encapçalar la llista unionista. 'He entrat en aquest debat perquè sóc nascut a Barcelona, fill de

El nom de Valls és, en bona part, el responsable de la mediatització d'unes eleccions que es presenten com les més emocionants d'aquests últims anys

català, i perquè també vull donar a Catalunya i a Espanya els meus orígens', va dir Valls en el seu anunci de 'probable candidat'. Des d'aleshores, anades i vingudes des de França i insinuacions per a animar el debat. Ahir va penjar a Twitter una imatge que va ser molt compartida i va agafar més sentit que mai quan ell mateix va dir a la premsa que dimarts vinent anunciaria la seva decisió en un acte al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB). La seva candidatura és gairebé un fet i pot catapultar el partit taronja, però és poc probable que pugui

L'impacte que tinguin, l'hauran de vigilar de prop ERC, PDECat i la CUP, els més susceptibles de perdre vots en favor de la candidatura independentista que sorgeixi de les primàries

arribar a la batllia. Necessitaria una suma d'aliances impossible, ja que el baròmetre municipal només atorga un 6,1% de vots al PSC, i el PP, principal perjudicat per l'arribada de Valls, es quedaria amb un 0,6% dels vots i, per tant, fora del consistori.

També és un interrogant per què l'ex-primer ministre francès proposa d'amagar la marca de Ciutadans darrere una 'plataforma oberta' en què vol abraçar PSC i PP. Cal tenir en compte que el partit taronja va ser el partit més votat a Barcelona les últimes eleccions del 21 de desembre. Sigui com sigui, el PSC, que presentarà Collboni després d'unes primàries que van passar gairebé desapercebudes, va tancar la porta a muntar una plataforma conjunta. Per la seva banda, el PP, que necessita un revulsiu que li permeti de continuar a l'ajuntament, va dir que ho estudiaria. També ha de decidir qui serà el seu candidat, perquè Alberto Fernández Díaz va insinuar que no repetiria. En una entrevista a BTV,

tirant pilotes fora, va dir que tenia la decisió presa des de feia molt de temps i que calia 'posar la ciutat per damunt dels interessos particulars'.

Aliança comuns-ERC?

Sí que sembla clar que cap partit no podrà guanyar per majoria absoluta i, per tant, les aliances seran imprescindibles per a formar govern. L'independentisme té molt difícil de sumar vint-i-un regidors –necessaris per a assolir una majoria de govern– si tenim en compte que, actualment, entre PDECat, ERC i la CUP, en sumen 18. Ara bé, en l'últim referent electoral, les eleccions del 2015, tots tres van sumar 287.000 vots, i en les eleccions al Parlament del 21 de desembre, les mateixes formacions van recollir 418.000 vots a Barcelona. Són dues eleccions diferents i poc comparables, però també assenyalen que, sobre el paper, l'independentisme podria sumar més de divuit regidors.

El factor Manuel Valls pot fer possible un nou canvi d'aliances i la creació d'un

nou front d'esquerres, com ara entre ERC i Barcelona en Comú, que amb el baròmetre a la mà podrien assolir fins i tot la majoria absoluta. En aquest sentit, es podria entendre la renúncia que va fer efectiva ahir Alfred Bosch, la persona que segurament ha desgastat més Ada Colau des de l'oposició. Bosch serà substituït per Ernest Maragall, tot i que el pla inicial del partit republicà era que s'hi presentés Toni Comín. Però els fets d'octubre i el seu posterior exili van tombar aquesta possibilitat. Semblava que, sense Comín, Alfred Bosch revalidaria candidatura, i més encara després d'haver estat escollit per les bases en unes primàries on va ser l'únic que es va presentar. Ningú no va plantar-li cara, però ahir, l'historiador va tirar la tovalloia i va fer un pas enrere.

Per la seva banda, el PDECat també malda per presentar el candidat idoni en substitució de Xavier Trias. A l'abril, el partit va escollir l'ex-portaveu del govern català, Neus Munté, com a candidata. Però les disputes internes no la converteixen en la candidata definitiva. Junts per Catalunya i Carles Puigdemont voldrien que fos una persona de la seva òrbita i s'especula que l'ex-conseller de Cultura, Ferran Mascarell, és el més ben posicionat. El tercer partit independentista, la CUP, podria mantenir els tres regidors, segons el baròmetre. La formació anticapitalista encara no ha començat els processos interns per a decidir l'ordre de la llista, i és previst que ho faci a la tardor.

L'actual batllessa, Ada Co-

lau, sí que repetirà i ho farà, si més no ara com ara, com a favorita a guanyar les eleccions, si ens guiem pel baròmetre municipal del mes de juliol. Segons les dades presentades per l'ajuntament, Barcelona en Comú i Ada Colau repetirien victòria amb un 16,2% dels vots, lluny de la segona força, ERC, amb un 12,4%, i encara més lluny de tota la resta: PSC seria tercer (6,1%), PDECat seria quart (5,6%), Ciutadans seria cinquè (5,2%) i a la cua hi hauria la CUP (3,6%) i el Partit Popular (0,6%). Tanmateix, cal tenir en compte que un 34,9% encara no tenen decidit el sentit del vot.

Les primàries independentistes, a l'ombra

En paral·lel a aquesta pluja de noms, el filòsof Jordi Graupera va posar sobre la taula unes primàries entre partits independentistes –tret de la CUP– perquè proposessin un candidat en comú. ERC no va recollir el guant i el PDECat va rebutjar-lo proposant una llista única sense primàries. Tot i no tenir el suport dels grans partits, la idea de Graupera va avançant, i l'ANC, les plataformes Primàries Barcelona i Primàries per la República i Demòcrates de Catalunya, organitzaran conjuntament unes eleccions primàries obertes per a triar els candidats de llistes unitàries en diferents municipis, també el de Barcelona. L'impacte que tinguin, l'hauran de vigilar de prop ERC, PDECat i la CUP, els més susceptibles de perdre vots en favor de la candidatura independentista que sorgeixi de les primàries. ■

Occitània: el poble que encara camina

L'Aravot El moviment occità es troba entre una davallada de la llengua i el ressorgiment cultural al territori

SEDA HAKOBYAN I ALEXANDRE SOLANO

Avui, a Tolosa de Lenguadoc es fa novament la Dintrada, un fòrum social que té la voluntat d'encarar els desafiaments que viu l'occitanisme, com ara la davallada de l'ús de la llengua, el paper de les associacions, la irrellevància política i treballar per trobar un nou horitzó per reactivar el moviment.

Occitània té setze milions d'habitants. És un territori molt ampli: 190.000 km² dividits en tres estats, principalment el francès, amb trenta-dos departaments, però també comprèn la Vall d'Aran i les Valls Occitanes al Piemont italià. Cal afegir un enclavament a la Gàrdia, a Calàbria, similar al cas que trobem del català i l'Alguer.

De referent cultural a la decadència

Històricament, Occitània no ha tingut mai un estat propi, sinó que ha estat dividit en diferents entitats. Els segles XI, XII i XIII van ser els de més esplendor cultural, amb l'occità com a llengua de referència arreu d'Europa.

La croada albigesa i la derrota a la batalla de Muret (1213) van comportar la pèrdua de sobirania i l'annexió continuada, principalment a França, fins a la tardana integració del Bearn (1620) i Niça (1860), cosa que va dur a una política d'afrancesament de la societat occitana.

El segle XIX va començar el Felibritge, un moviment cultural que havia de retornar el prestigi i dotar de normativa la llengua. El màxim expo-

nent va ser Frederic Mistral, premi Nobel de Literatura.

Per la seva part, l'administració francesa va aplicar una política lingüística que obligava a emprar el francès en tots els documents legals i en què l'escola pública va tenir un paper clau en la desaparició de l'ús de la llengua. S'humiliava i es culpabilitzava els parlants (la vergonha), amb prohibicions i càstigs, un sentiment que encara afecta molta gent, que ha amagat l'occità o l'ha reservat a l'esfera privada.

Amb les dues guerres mundials, el sistema escolar, la revolució industrial i la urbanització, es va aturar la transmissió de l'occità a les noves generacions i molts pares van començar a parlar en francès als fills pensant que d'aquesta manera tindrien més oportunitats. Això ha deixat la llengua en una situació d'extrema fragilitat.

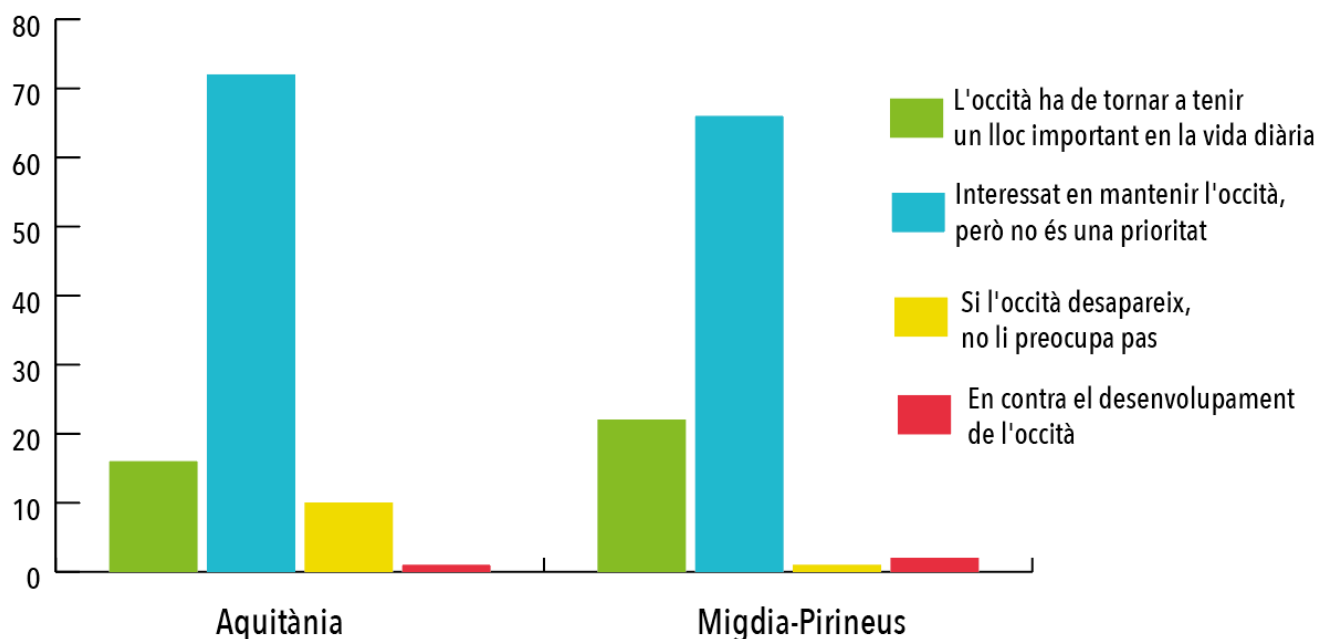
La situació de la llengua i la cultura occitanes

El retrocés ha estat molt important arreu del territori. Només hi ha comptades excepcions, com la de la Vall d'Aran, on el fet que la llengua sigui oficial i vehicular a l'ensenyament ha permès una relativa vitalitat (el 81% l'entén i el 56% el parla), malgrat la pèrdua en l'ús social.

A les Valls Occitanes piemonteses, amb certa protecció i promoció, també manté una presència important. Entre 35.000 i 80.000 habitants parlen l'occità (d'un total de 180.000), però n'ha reulat l'ús entre els més joves, i només un 40%-50% el parlen habitualment. En el cas de Mònegue, un 15% de

Manifestació occitanista a Carcassona. WIKIMEDIA COMMONS

Enquesta a l'Aquitània del 2008 i Migdia-Pirineus de 2011. vw

la població té coneixements d'occità.

A l'estat francès és on hi ha un retrocés més elevat. Fa vora cent anys, el 1920, es calcula que deu milions (de catorze) parlaven occità. El 1980, eren un milió i mig (13%) qui el parlaven habitualment. I ara, els parlants habituals són entre 500.000 i 790.000. Un 3%-5% de la població.

El principal factor d'aquesta davallada és el trencament de la transmissió de pares a fills. Mentre que gairebé tres quartes parts dels occitanòfons van aprendre la llengua al si de la família, el 90% d'aquests no ha parlat l'occità als fills de manera regular.

Les darreres enquestes a l'Aquitània i Migdia-Pirineus mostren que prop de la meitat de la població té algun coneixement de la llengua, però la xifra es redueix a una cinquena part entre els qui poden tenir una conversa simple, i només un 5% la parla al ma-

teix nivell que el francès, cosa que en fa difícil la transmissió i l'ús social, ja que en molts municipis només resten uns pocs habitants que la dominin.

Aquesta fràgil situació contrasta amb una certa revalorització cultural i econòmica de la llengua, encara que per a la majoria de ciutadans no és ni de bon tros una prioritat.

Als dos territoris on s'han fet enquestes fa poc, una majoria àmplia està a favor de mantenir l'occità i és partidària de la intervenció pública. El veuen com un signe d'obertura. Una gran majoria d'aquitans (88%) considera també que dona un sentiment de pertinença a la terra i permet de comprendre millor la regió i la seva història (81%).

També ho veuen com una oportunitat per a promocionar el territori. La gran majoria dels habitants de Migdia-Pirineus (89%) creu que les paraules o símbols en occità (com la creu occitana)

afegeixen valor als productes, inciten a comprar (72%) i la història, la llengua i la cultura occitanes donen valor a les activitats turístiques (86%).

La recuperació de la cultura i la llengua

El fet de ser una llengua envellida i d'ús social com més va més reduït, fa que no tingui gaire oposició. L'aprenentatge a l'escola també té un ampli suport (70%) i vora 69.000 alumnes de tot Occitània reben algun ensenyament de la llengua, principalment d'iniciació o sensibilització. A més, es fa servir en l'ensenyament bilingüe de l'escola pública (4.000 alumnes) i a la Calandreta (3.894), les escoles associatives en immersió occitana que actualment tenen setanta-dos centres en dinou departaments.

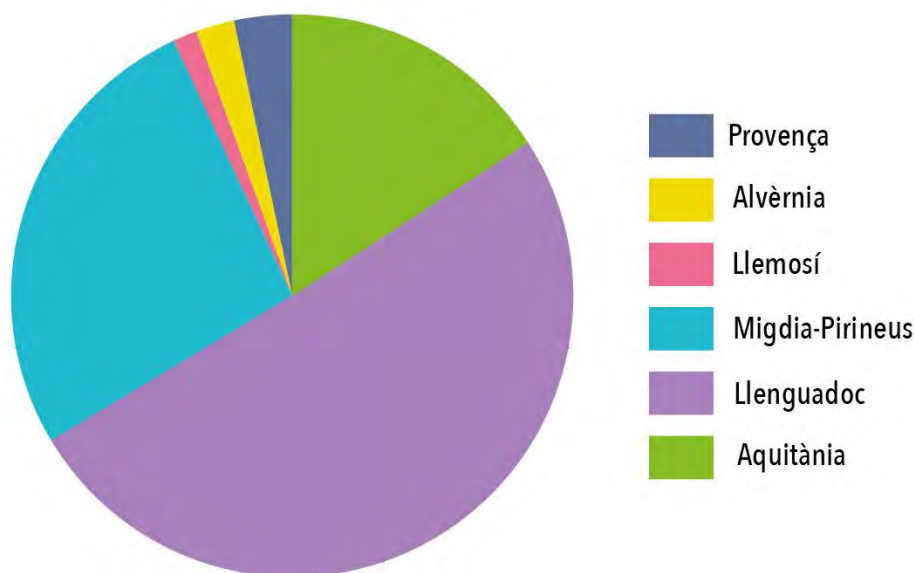
La primera calandreta es va obrir a Pau (Bearn) el 1979. A les calandretes hi ha una llista d'espera de 250 alumnes, i

prop del 60% dels pares que no tenen els infants escolaritzats en occità voldrien que tinguessin coneixements de la llengua.

A la regió de Migdia-Pirineus, malgrat un clar retrocés de l'occità, el 36% dels joves entre 15 i 29 anys ha après la llengua a l'escola. Després de segles exclosa de la vida pública, la llei Deixonne (1951) va permetre l'ensenyament de les llengües regionals, cosa que ha permès una certa activació a les escoles i una política com més va més favorable de les administracions.

El 2015, es va crear l'Oficina Pública de la Llengua Occitana, un organisme públic amb seu a Tolosa de Llenguadoc que té com a objectius promoure la transmissió i l'ús de l'occità. A molts municipis, com Tolosa mateix, la senyalització és bilingüe. El pioner va ser Ortès, el 1989.

El departament del Tarn es va comprometre a finançar

Alumnes de les calandretes segons les federacions que la formen. Dades de la Confederació Calandreta. CVW

el 80% del cost dels cartells en occità dels pobles. Cal recordar la batalla legal pels cartells, quan el 2010 un tribunal administratiu de l'Erau va prohibir el rètol bilingüe a Vilanòva de Magalona perquè deia podia portar a confusió. Finalment, el 2012, la Cort Administrativa d'Apel·lació de Marsella va anul·lar la sentència, i la retolació bilingüe es va estenent pels municipis.

Històricament, la tasca de supervivència de la cultura i la llengua l'han feta les associacions. Destaca l'Institut d'Estudis Occitans (1945), una xarxa que agrupa 1.500 adherits, que promou la llengua i cultura occitanes amb cursos, edita llibres, ofereix serveis de traducció i topònimia, fa recollida del patrimoni oral, etc.

L'Institut d'Estudis Occitans té un precedent en la Societat d'Estudis Occitans

(1928), inspirada en l'Institut d'Estudis Catalans (1907). Occitània manté llaços estrets amb els Països Catalans, amb entitats com el Cercle d'Agermanament Occitano-Català i les associacions occitanòfiles Òc Mallorca i Òc València.

Els partits i associacions occitans també han donat suport a un ens local independent per a Catalunya Nord i a les aspiracions nacionals de Catalunya.

De la cultura a la reivindicació política

En contraposició a altres moviments culturals, el Felibritge va tenir un component exclusivament cultural. Molt més tard va aparèixer un moviment polític pròpiament occità, més enllà de personatges puntuals o protestes com la dels vinyataires occitans i nord-catalans el 1907.

El tancament arbitrari del complex miner i industrial de la Sala (Decazeville) el 1962 s'ha considerat el catalitzador de les reivindicacions occitanes, en què la política de reestructuració econòmica i energètica de l'estat va ser vista com un greuge. La combinació amb un ressorgiment cultural va comportar l'aparició d'associacions i entitats polítiques com Volèm Viure al País (1974) i el Partit Occità (1987).

El primer partit és el Partit Nacionalista Occità (ara Partit de la Nació Occitana), format a Niça el 1959, però que tenia com a referència les reivindicacions algerianes i situava Occitània com una colònia interior, encara que posteriorment ha evolucionat cap a un partit nacionalista transversal.

El moviment ha destacat per la seva fragmentació i la incapacitat d'articular un moviment ampli, en gran part per un sistema electoral que perjudica les petites formacions, i en molts casos, els militants occitanistes prefereixen sumar-se a candidatures de grans partits per poder tenir certa influència en les polítiques, tot i que tampoc no acaba essent cap prioritat per a aquests partits.

El sistema electoral –en què es vota un candidat i no una llista tancada– també permet de tenir un perfil i una sensibilitat diferent que no pas si es formés part d'una gran llista. El principal partit és el Partit Occitan, membre de la federació Regions i Pobles Solidaris (juntament amb catalans, corsos, bretons, etc.) i de l'Aliança Lliure Europea, que en les eleccions legislatives del 2017 va pre-

Les principals reivindicacions són fomentar les polítiques lingüístiques i promoure l'economia de la regió en un estat hipercentralitzat

sentar sis candidatures, que van assolir 4.240 vots amb un resultat màxim del 2,12% en una circumscripció del Bearn.

El Partit de la Nació Occitana (PNO) va presentar un únic candidat que va rebre el 0,79% dels vots, però com hem dit, són presents sobretot en les grans formacions. La majoria de partits (tret del Front Nacional) es mostren, en un gran o en un altre, a favor de l'ensenyament i la promoció de l'occità.

El moviment Bastir Occitanie, per exemple, col·labora amb En Marche! de Macron, i és habitual trobar uns quants candidats occitanistes en els diferents partits. Fins i tot, les associacions occitanistes (com Convergència Occitana o País Nostre) fan actes perquè els candidats responguin qüestions sobre la cultura i la llengua occitana.

A l'Assemblea Nacional francesa hi ha un diputat occità vinculat a Regions i Pòbles Solidaris, Jean Lassalle. Tot i que no és d'un partit estrictament occità, el 2003 ja va protestar contra el ministre de l'Interior d'aleshores (Nicolas Sarkozy), cantant 'Se canto', l'himne d'Occitània.

Els occitanistes estan repartits arreu, com el verd Gérard Onesta, president de l'Assemblea del Consell Regional de 'Occitanie', que ha donat un important suport a Catalunya, i que va compartir llista amb el conseller regional Patric Roux, del Partit Occitan.

Occitània actualment està dividida en quatre regions (Nova Aquitània, Occitànie, PACA i Alvèrnia-Roine-Alps) i han sorgit noves organitzacions com Libertat! (Esquerra Revolucionària d'Occitània) i l'Organisation Démocratique du Peuple Occitan.

On sí que hi ha un sistema de partits propi és a la Vall d'Aran, amb formacions com Corròp, Unitat d'Aran (aliat del PSC) i Convergència Democràtica Aranès - Partit Nacionalista Aranès (aliat del PDeCAT) amb una institució pròpia, el Consell General.

El moviment, tot i altament fragmentat, ha tingut una relativa força de mobilització. El 2012, 30.000 persones es van aplegar a Tolosa de Llenguadoc per demanar un estatus i una llei per a la llengua. Amb el mateix propòsit, el 2015 hi

va haver una concentració de 15.000 manifestants a Montpeller. Uns anys abans, ja hi havia hagut mobilitzacions a Carcassona (el 2009, amb 30.000 manifestants) i a Besiers (el 2007, amb 20.000 manifestants).

També hi ha iniciatives com 'Ni Sud, ni PACA, mais Provence!', que sobrepassa les 32.500 sol·licituds a change.org, i que vol convocar una concentració a Marselha el 27 de setembre, coincidint amb el Congrés de les Regions de França, per a demanar que es modifiqui el nom d'una regió que actualment s'anomena 'Sud', cosa que no evoca res i ni tan sols és la zona més meridional de l'estat francès.

De moment, les principals reivindicacions són fomentar les polítiques lingüístiques i promoure l'economia de la regió en un estat hipercentralitzat. La capacitat de trobar un espai i crear un projecte propi que vagi més enllà de les reivindicacions culturals i que doni respostes socials, econòmiques i polítiques coherents, pot ser clau per a fer valdre un moviment que encara camina i que no es vol aturar. ■

7 DIES

{ La selecció de la setmana { 17-21 de setembre de 2018

Dijous 20.

20-S: història dels abusos d'un magistrat a l'ombra

P.C.

Dimecres 19.

Gabriela Serra: 'Tothom era molt conscient de què es pretenia i se cercava a la seu de la CUP el 20-S'

ELISABETH MAGRE

Divendres 21.

Marcel Mauri: 'No hem d'esperar les sentències'

ALBERT SALAMÉ

MARCEL MAURI

‘No hem d’esperar les sentències’

Entrevista al vice-president d’Òmnium Cultural

JOSEP CASULLERAS NUALART

L'estat espanyol en va tenir prou amb tres setmanes i mitja per a tancar a la presó Jordi Cuixart i Jordi Sànchez. És el temps que va passar entre el 20 de setembre, quan la Guàrdia Civil va assaltar la Generalitat, i l'empresonament dels dirigents d'Òmnium i de l'ANC. A mitjan mes vinent, coincidint amb el primer aniversari de l'entrada de Cuixart i Sànchez, Òmnium activarà una campanya internacional de denúncia contra la repressió de què és víctima el seu president. El vice-president i portaveu, Marcel Mauri, és conscient de la situació d'amenaça en què es troba encara l'entitat, i ell mateix. Però el reconforta la capacitat de mobilització de la gent i l'enorme suport social que reben, que fa que en aquests moments tinguin cent vint mil socis. Mauri demana que hi hagi unitat política i acció.

—Què us ve al cap quan penseu en el 20-S?

—Recordo molt els últims moments. Quan vaig dir a en Cuixart que no hi havia res a fer amb aquells policies, que no hi havíem de fer res més, allà, que havíem desconvocat i que anéssim cap a casa. L'havia d'anar estirant, perquè en Jordi continuava parlant amb la gent, dient-los que vigilessin, que ens volien parar una trampa... Quan ens en vam anar, quedava molt poca gent. I just quan ens n'anàvem arribaven els tractors, que havien estat blocats a l'entrada de la Gran Via, i van saludar en Jordi. Va ser el final d'un dia molt intens.

—Ja vèieu aleshores que allò era un parany?

—No ens podíem imaginar que fos aquesta mena de parany. Sí que creïem que era el dia que volien crear un relat de violència. I que volien que la nostra gent fes actes violents. I vam anar a dormir tranquils pensant que novament havíem aconseguit sortir-ne molt bé: amb una situació de setge a les institucions catalanes, amb molts detinguts, amb una operació contra l'independentisme a gran

El 20-S va marcar molt el to. I és molt greu allò que va passar, i ens n'hem oblidat

Han tingut més efecte les batalles entre partits i potser no voler repetir segons quines decisions amb poc rigor que no pas alguns sentiments de por

escala, però la ciutadania havia tornat a respondre de manera multitudinària i cívica. Aquell dia va marcar molt el to. I és molt greu allò que va passar, i ens n'hem oblidat. Ja aquells dies es van vulnerar drets fonamentals. Com que després hi va haver la repressió dura, amb gent a la presó i la violència del primer d'octubre, ho hem oblidat. Però és que van entrar a mitjans de comunicació, a impremtes, van segrestar revistes com la d'Òmnium, van tancar webs, com la nostra, sense haver rebut mai cap ordre judicial ni cap explicació de què va passar. Va ser molt fort, allò que va passar.

—A Òmnium heu estat objecte de la repressió, durant mesos. Han entrat a la seu i us han intimidat. Heu pogut respirar una mica, últimament?

—En la resposta que hem tingut com a entitat, hi influeix molt el paper d'en Jordi. I som una entitat que té memòria, que va ser víctima de repressió i exili. Va haver d'obrir una oficina a París. No es van atrevir a ficar el nostre president a la presó, i ara sí. La repressió durant enguany no s'ha aturat. Ja n'havíem sofert; nosaltres, que ens vam negar a pagar les multes que ens van posar del 9-N fins ara, ens van embargar gairebé mig milió d'euros. No ens van poder vèncer perquè tenim molts socis i, per tant, molta fortalesa. Primer van intentar liquidar-nos econòmicament, i després amb la repressió contra en Cuixart, amb les amenaces de la Guàrdia Civil, amb la intimidació, amb membres de la junta hagin hagut d'anar a declarar com a testimonis, treballadors nostres, i el fet que jo mateix aparegui en molts informes de la Guàrdia Civil amb moltes mentides. Sí que és cert que aquella sensació que teníem durant mesos que al matí valia més llevar-se d'hora pel que pogués passar, aquella sensació de persecució, ara ja ha baixat una mica. Hi fa el fet que el jutge del Suprem pràcticament hagi tancat la instrucció. Ens mantenim alerta, perquè sabem que som a l'ull de l'huracà, que podem rebre'n conseqüències com a entitat. I el nostre president continua a la presó.

—Teniu por d'acabar empresonat?

—Sé que això pot dependre de les decisions que prenguem com a entitat i com a país, ja ho hem vist. Per haver defensat drets fonamentals, pots acabar a la presó. Em pot passar a mi i a molta gent d'aquest país. Aquest element que fins fa un any no era a les nostres vides, ara hi és incorporat. Però després, en la mesura que això afecta molta gent i ho socialitza, i hi ha una part molt important del país darrere, som més forts, i això es fa suportable. En un dels darrers discursos d'en Cuixart abans d'entrar a la presó, citava aquells versos de Sèneca: 'El teu poder radica en la meva por; si jo ja no tinc por, tu ja no tens poder.' Pesen més aquests valors de fortalesa i de suport. L'estat volia posar aquests límits amb la por i l'amenaça i ha vist que no ens hem aturat, que això no són límits, per a la ciutadania d'aquest país.

—I per als polítics? L'amenaça sembla que faci efecte.

—M'agrada pensar que, més que aquests sentiments, que poden ser-hi i que són legítims, hi ha la voluntat de fer les coses amb més rigor que no en alguns moments durant l'any passat. Hi havia decisions que es van prendre, o escenaris, que no es van acabar de madurar prou bé.

—Voleu dir després del primer d'octubre?

—Sí, clarament. Del primer d'octubre al 27. La manca de rigor en algunes decisions. Perquè també s'exploraven terrenys en què mai ningú no havia arribat i no s'havien previst totes les opcions, que l'estat pogués reaccionar d'aquella manera. Aquesta manca d'unitat, de vegades el partidisme mal entès en un moment de repressió. A Òmnium sempre defensem que tothom faci el que vulgui i ens agrada molt la diversitat que té el catalanisme, però entenem que en una situació com la que ens trobem ara cal unitat d'acció. Pensem que han tingut més efecte les batalles entre partits i potser no voler repetir segons quines decisions amb poc rigor que no pas alguns sentiments de por.

Davant un estat que utilitza la violència no podem renunciar a cap estratègia ni a cap situació pacífica

ALBERT SALAMÉ

—Esteu decebuts amb els partits?

—Estem més bé que no fa un parell de mesos. Ja sé que això es fa difícil de sostenir quan veus les batalles entre JxCat i ERC per decidir què passa amb els diputats suspesos. Valorem, per exemple, la carta conjunta que van fer tots els membres del govern legítim i l'article que van fer tots els presos i exiliats per la Diada. Vol dir que hi ha diferències que es van eliminant. Creiem que alguns dels discursos es comencen a arreglar. No passa res si s'admet que hi ha estratègies diverses, però cal posar-les damunt de la taula i fer-ne una de conjunta, amb el màxim d'elements comuns. Algun dia caldrà dir que ningú no s'aixequi de la taula fins que no hi hagi un acord sobre com encarar els mesos que vénen, amb el judici i amb l'objectiu pendent d'aconseguir la República. No pot ser que per qüestions tàctiques es presenti aquesta imatge de tanta desunió.

—Unitat i acció política, dèieu en el discurs de la Diada. Com es fa aquesta acció?

—Cadascú hi té la seva funció. Les entitats, amb tota la diversitat, han de fer la part de mobilització. I els partits han de construir l'estratègia compartida. I hi ha una acció que ha de fer l'exili, i que la fa, perquè hem aconseguit uns grans triomfs gràcies al president Puigdemont, als consellers i a Marta Rovira i Anna Gabriel. I alhora l'actitud que tenen els presos, de dir que no treballen per sortir de la presó, sinó per construir un país on ningú no vagi a la presó per aquests fets. I després hi ha el govern i el parlament, que han de governar en la mesura que sigui possible amb la màxima ambició política per assolir aquests objectius de voler construir una República. L'estat espanyol té un únic projecte per a Catalunya: la fractura social. Hem d'anar als grans consensos: el del 80% que no vol que hi hagi presos polítics, que creu

que la solució sempre ha de ser democràtica i que no vol la monarquia, sinó una república.

—Quan s'ha d'actuar, doncs? Cal esperar les sentències?

—No. Pensem que no hem d'esperar les sentències. Nosaltres no tenim fulls de ruta. I creiem que davant un estat que utilitza la violència no podem renunciar a cap estratègia ni a cap situació pacífica. No podem renunciar a res. L'estat es comporta d'aquesta manera, i cap de les estratègies que s'han posat damunt la taula no ha tingut concreció. Per això demanem rigor. Hem de ser més gent? Fantàstic, com ho farem? Qui fa que siguem més gent en aquesta causa? Hem de fer efectiva la República demà? Perfecte. Ho tenim tot a punt? O estem com l'octubre passat? Parlem d'això. Participarem en els consensos que hi hagi, en les decisions compartides que hi hagi. Però demanem seriositat. Perquè

si no hi ha la sensació que algunes propostes no se sostenen. Creiem que d'ací a la sentència passaran molts mesos, i no podem estar deu mesos més així, amb la sensació que no hem fet res, i que no és cert, que es fan coses: internacionalitzar la causa, treballar per la Diada, etc. Però és evident que no hem fet tota la feina que hauríem pogut fer conjuntament. Quan l'independentisme ha anat unit amb un sol objectiu hem vist de què som capaços. La sentència serà important, segur, però abans hi haurà el judici, i abans hi haurà la fiscalia i l'advocacia de l'estat que s'hauran de pronunciar. Anem pas a pas. Per a cada acció hi ha d'haver una resposta.

—Quina mena de respostes? Quines imagineu i proposeu?

—De respostes de mobilització pel que pugui passar, en pensem, i hi treballarem. I les explicarem quan correspongui. No ensenyem totes les cartes. Són coses que va bé de coordinar-les. Però les accions de desobediència civil pacífica, que és on segurament ens mourem, ja han estat inventades, i ho vam veure l'1-O, el 3-O, el 8-N. Són accions que s'han fet a Catalunya, en molts llocs del món. I segur que no renunciarem a res. Sempre accions pacífiques, és clar. Això ha d'anar acompanyat d'una estratègia política. Per què va funcionar el primer d'octubre? Perquè l'objectiu polític era clar. I és cert que la repressió de l'estat en forma de judici és una nova oportunitat per a confluïr en l'estratègia, ens hi obliga.

—Necessiteu un element de catarsi, com l'inici del judici, per a activar la mobilització?

—El fet que hi hagi gent a la presó i a l'exili i tota la repressió de què som víctimes fan que ja hi hagi els elements de catarsi. Sí que és cert que comença un curs polític en què segur que hi haurà esdeveniments prou importants perquè tinguem a punt aquestes respostes necessàries.

—Què espereu que passi al judici?

ALBERT SALAMÉ

—Estem convençuts que la sentència, sigui quina sigui, acabarà pesant més a l'estat que no als nostres presos. D'un punt de vista jurídic, sabem que, malgrat que no hi ha cap delictes, tenen la sentència escrita. I farem que els costi molt de signar-la i defensar-la al món. Per tant, no n'esperem res, de la justícia espanyola.

—Com hi enfocarà la defensa i el discurs, Jordi Cuixart?

—Això es va preparant encara. Però sí que donarà valor a algunes qüestions: primer, que ell segur que no és cap polític pres, perquè és el president d'una entitat cívica i cultural, amb 125.000 socis, víctima de la repressió franquista, encarregada del Premi d'Honor, del Premi Sant Jordi; que jutgen un president d'una entitat cultural, que això no passa en cap país democràtic, que hem d'anar a Turquia per trobar casos similars. I alhora, l'actitud: no ens defensarem de

La repressió de l'estat en forma de judici és una nova oportunitat per a confluïr en l'estratègia, ens hi obliga

res perquè no hem comès cap delictes. I en tot cas us diré que en aquesta farsa que heu muntat jo no seré un titella més, al contrari, ensenyaré les vostres vergonyes, diré què feu, que és vulnerar els drets fonamentals. Després les estratègies concretes es van treballant amb els advocats i en coordinació amb la resta d'equips de defensa de presos polítics.

—L'advocat Aamer Anwar deia en aquesta entrevista a VilaWeb que el govern hauria d'obrir les presons. Hi esteu d'acord?

—Estem convençuts que si el president Torra ho pogués fer ja ho hauria fet. Si no ho ha fet és perquè el govern no deu tenir capacitat per a fer-ho. Essent el president Torra, que ens l'estimem molt i que estima molt en Jordi Cuixart i la resta de presos polítics, estem convençuts que ho faria. No n'hem parlat mai, d'aquesta qüestió concreta, i tant de bo fos possible. Però ens costa de pensar que el govern ho pugui fer.

—La capacitat material de fer-ho sí que la té. Una altra cosa és la capacitat o la conveniència política de fer-ho.

—No ens consta que el govern ho hagi valorat. Si mai, amb totes les estratègies, això es posa damunt de la taula, sempre diem igual: en la mesura que totes aquestes decisions —aquesta o qualsevol altra— es prenguin formant part d'aquest pla que necessitem, estic d'acord amb el que deia l'advocat de la Clara Ponsatí. Hi estic d'acord en el sentit que ara mateix és difícil de veure un horitzó o un pla i això ens desorienta. Des del primer d'octubre no tenim pla. No hi és. Hi ha diverses idees sobre la taula. Això fa més urgent la necessitat de traçar aquesta estratègia compartida.

—Del fòrum cívica pel procés constituent que va proposar el president Torra, n'heu parlat?

—No n'hem parlat. De les coses que va dir el president en aquella conferència, n'hi ha moltes que ens van agradar. Perquè hi ha l'ambició republicana amb grans consensos. Aquest fòrum cívica i

social precisament és per a explicar que volem fer una república, que la necessitem per a resoldre els problemes de la gent del país. És un element imprescindible. Perquè amb tants mesos de repressió hem oblidat la tasca d'anar a compartir el projecte de la República amb els nostres veïns. No podem renunciar a anar a tots els carrers del nostre país a explicar la República. Perquè, si no, els que tenen com a projecte la fractura social i construeixen aquest relat, sí que tenen una capacitat de penetració gràcies a grans mitjans de comunicació que nosaltres no tenim. Hem de tenir la capacitat de diàleg, de parlar amb els nostres veïns. Hi ha un 80% de la gent d'aquest país que no es creu les mentides de la tele, i és aquí on hem de continuar treballant.

—Hi ha perill que s'ho creguin? Que se'n surtin, amb el discurs de la fractura social?

—No. Fa quaranta anys que esmercen molts diners a atacar el model d'escola catalana i n'han obtingut un resultat pessim. Fins i tot l'estat pagava diners si no trobaves una escola que escolaritzés només en castellà. Quanta gent s'hi va acollir? Cinc o sis? A l'hora de construir aquests grans consensos de país som imbatibles. Sí que és cert que poden causar molta tensió social. Però no passa res perquè hi hagi tensió política, perquè en les societats democràtiques això es resol en unes urnes.

—Heu posat en funcionament la nova seu d'Òmnium a Brussel·les?

—Forma part de l'estratègia d'internacionalització. Però també hi ha una part que té a veure amb el fet que som una entitat amenaçada per l'estat espanyol. Si a algú se li acudís de tancar Òmnium, la tasca la continuaríem fent. A part això, acabem de definir els objectius estratègics i tota l'estratègia de comunicació d'abast internacional que farem amb motiu del judici. Formalment l'oficina la vam presentar, però encara no s'ha inaugurat. Ho farem aquests mesos vinents.

Amb tants mesos de repressió hem oblidat la tasca d'anar a compartir el projecte de la República amb els nostres veïns

Hi ha un 80% de la gent d'aquest país que no es creu les mentides de la tele, i és aquí on hem de continuar treballant

20-S: història dels abusos d'un magistrat a l'ombra

Tribunals La causa que investiga el referèndum i que instrueix el jutjat número 13, deixa al descobert algunes irregularitats importants que podrien invalidar proves · De moment, ja hi ha quaranta-dues persones investigades

JOSEP REXACH FUMANYA

‘Vaig sortir de casa i vaig veure que se m’acostaven tres homes. Eren guàrdies civils. Van treure la placa i, com si fos una pel·lícula, em van dir que em detenien. Em van ficar dins un cotxe i em van llegir els drets. Després va venir l’escorcoll a casa meua i al meu despatx, al CTTI. Vaig estar empresonat tres dies, van exhaurir el límit de les setanta-dues hores. Almenys vàrem sortir al cap de tres dies, n’hi ha que encara hi són.’ Aquest és el testimoni d’un dels dotze alts càrrecs del govern que el dia 20 de setembre de l’any passat, de bon matí, van ser detinguts per la Guàrdia Civil en un operatiu que pretenia evitar el referèndum, però que no ho

va aconseguir: el referèndum es va fer al cap d’onze dies.

Aquell dia va ser una jornada llarga, amb quinze detinguts, una quarantena d’escorcolls i un setge continuat de més de vuit hores a la seu de la CUP. L’estat havia activat tots els aparells: el judicial, el mediàtic i el policíac, per evitar el primer d’octubre amb una acció repressiva sense precedents. Aquell mateix dia, mentre la Guàrdia Civil assaltava departaments de la Generalitat i la policia espanyola assetjava la seu de la CUP, el govern espanyol enviava milers de policies amb vaixells per reprimir la població. Aquell dia milers de manifestants van sortir al carrer. Un any més tard, la instrucció del cas que va desencadenar l’onada de detencions encara no ha acabat. Continua al marge de la investigació de Pablo Llarena

Un any més tard, la instrucció del cas que va desencadenar l'onada de detencions encara no ha acabat. P.C.

RAZONAMIENTOS JURIDICOS.

PRIMERO.- En primer lugar debe señalarse que esta causa se inició a denuncia de un particular contra el que, en su día, fuera Senador de España D. Santiago Vidal i Marsal, al que se imputaba la autoría de un concreto delito y a la que se acumuló una querrela contra el mismo y otras dos personas más a las que imputaban, además, la autoría del mismo y otros delitos.

Habida cuenta que esta causa no tiene por objeto la organización política ni la convocatoria de un referéndum ni es una causa general contra los que directa o indirectamente tuvieran interés en él y que, por otra parte, de las investigaciones realizadas hasta el momento no aparecen vinculados ningún miembro de la CUP es por lo que procede inadmitir la personación sin perjuicio de que, si en el transcurso de las investigaciones aparecieran concretas vinculaciones de personas físicas no aforadas en actos que pudieran presentar los caracteres de delito, resultara procedente su personación.

Fragment de la interlocutòria vv

al Suprem i, segons que ha pogut saber VilaWeb, ja inclou quaranta-dos investigats. I pot haver haver-n'hi més.

Molt abans de l'aplicació de l'article 155 de la constitució espanyola i que l'estat es querellés contra el govern per l'organització del referèndum, ja hi havia una investigació oberta de feia mesos. La dirigia el magistrat del jutjat 13 de Barcelona, Juan Antonio Ramírez Sunyer. Aquest jutge investigava els preparatius del referèndum a l'ombra, en una causa secreta, donant instruccions a la Guàrdia Civil i a la policia espanyoles. Després ho negava, i amb l'argument que no investigava el primer d'octubre va refusar que la CUP es personés en la causa. Però ahir mateix, tal com va confirmar el col·lectiu d'advocats Drets, Ramírez va admetre que investiga els preparatius del referèndum del 15 de maig de 2017 ençà.

Aquesta investigació neix arran d'una denúncia del

partit ultradretà Vox contra Lluís Salvadó, Carles Viver i Pi-Sunyer, Carles Puigdemont, Carles Mundó, Oriol Junqueras i l'ex-jutge Santi Vidal, per unes declaracions d'aquest darrer en què, entre més coses, assegurava que la Generalitat havia obtingut il·legalment les dades fiscals dels catalans. El TSJC va desestimar l'admissió a tràmit d'aquella querrela, però la va derivar al jutjat d'instrucció número 13 perquè decidís sobre els denunciats que no eren aforats, és a dir, Salvadó i Viver. Ramírez Sunyer no en va dubtar i va acceptar la querrela per rebel·lió, sedició –mesos més tard, aquests delictes s'imputaren a part del govern–, revelació de secrets, malversació, desobediència i prevaricació.

'La causa es declara secreta i comencen a investigar allò que els dona la gana. Apunten a totes direccions i a tota l'activitat que fa el govern, tot i que la querrela presentada

era per unes declaracions del jutge Vidal', explica un dels advocats dels quaranta-dos investigats pel jutjat 13. Si inicialment eren unes investigacions per les declaracions de Santi Vidal, després van derivar en investigacions contra les estructures d'estat que suposadament es preparaven a l'Institut d'Estudis de l'Autogovern i, finalment, el jutge va centrar-se en el referèndum.

Irregularitats en el procés

El jutjat 13 va començar a gestar una gran causa i va delegar a la Guàrdia Civil que portés la investigació. Així és com el mes de maig, la Guàrdia Civil va començar a citar a declarar càrrecs de l'administració, funcionaris i alts càrrecs de la Generalitat. 'Ens hem trobat amb molta gent a qui la Guàrdia Civil ja els va dir que passaven a ser investigats, però aquesta situació processal l'ha de decidir el jutge, no pas la Guàrdia

Civil', explica un advocat dels investigats. Per la caserna de la Travessera de Gràcia hi van passar el portaveu del comitè executiu del Pacte Nacional pel Referèndum, Joan Ignasi Elena; el director general de Comunicació del govern de la Generalitat, Jaume Clotet; el secretari general de Presidència, Joaquim Nin; el director d'Atenció Ciutadana, Jordi Graells; i l'actual conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública, Jordi Puigneró. Curiosament, tot i rebre la condició d'investigats, alguns no han estat citats a declarar mai més ni han tingut notícies del jutge, que encara instrueix el cas.

Segons els citats, els interrogatoris de la Guàrdia Civil giraven entorn dels preparatius del referèndum, i per això la CUP, en un exercici de responsabilitat, va demanar de personar-se com a persona jurídica investigada. I ho va fer en un escrit carregat d'ironia al qual ad-

El director general de Comunicació del Govern, Jaume Clotet, en sortint de declarar davant la Guàrdia Civil. ACN

juntava les dates i els llocs on el partit faria actes de campanya del referèndum, amb la 'finalitat que el jutjat completés la investigació i facilitar la labor de la Guàrdia Civil'. Però el jutge Ramírez va denegar-ho adduint que no, que no investigava pas el referèndum: 'Aquesta causa no té per objecte l'organització política o convocatòria d'un referèndum ni és una causa general contra els qui directament o indirectament hi tinguessin interès', deia el jutge Ramírez.

El jutge negava qualsevol investigació del referèndum, també per mitjà del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC). El compte de Twitter del TSJC fins i tot va fer un seguit de piulades negant aquesta possibilitat. En vista del desgavell, l'associació d'advocats Drets va presentar una querella en què acusava la Guàrdia Civil

de 'falsedat documental' i 'usurpació de funcions' pels interrogatoris a alts càrrecs del govern a la comandància de la Travessera de Gràcia. Segons Drets, el jutjat d'instrucció número 13 podia investigar d'amagat el referèndum del primer d'octubre sense cap fonament i, alhora, la Guàrdia Civil actuar sense cobertura judicial.

Més d'un any més tard, el jutge Ramírez ha admès que, efectivament, la Guàrdia Civil investigava d'ençà del 15 de maig del 2017 tots aquells 'que poguessin haver intervingut en l'autorització, creació i desenvolupament de la web pactepelreferendum.cat', per la qual cosa es va prendre declaració a la caserna de la Guàrdia Civil de la Travessera de Gràcia de Barcelona durant el mes de juliol. Segons Drets, el jutjat 'reconeix que va faltar públicament a la veritat' quan el

Més d'un any més tard, el jutge Ramírez ha admès que, efectivament, la Guàrdia Civil investigava d'ençà del 15 de maig del 2017

19 de juliol de 2017 va dictar una interlocutòria refusant que la CUP s'hi personés. I per això estudia de presentar una querella contra el magistrat i la secretària per prevaricació, falsedat documental i vulneració de drets fonamentals.

Però no són pas les úniques probables irregularitats de la instrucció del cas. El mes d'agost propassat Ramírez Sunyer va enviar la causa de Lluís Salvadó i Josep Maria Jové al TSJC perquè són aforats. Però, segons que denuncien alguns advocats, el magistrat els ha investigats il·legalment durant sis mesos, car van ser elegits diputats el mes del gener i fins al mes d'agost no s'ha inhibit. 'D'ençà que van entrar el parlament, el jutge sap que no és competent, però ha continuat analitzant els correus electrònics i la documentació que els van requisar el 20-S... I això no

Després d'una instrucció voluble i que va començar amb una investigació sobre sis delictes diferents, fa de mal esbrinar quins delictes acabarà imputant el jutge

ho podia fer', diu un advocat coneixedor del cas.

També s'ha detectat que quan es van ordenar les escoltes telefòniques, per error es van punxar uns altres números de telèfon, però així i tot van continuar punxats. Per coses com aquesta, és molt probable que en la primera setmana del judici oral surtin a la llum irregularitats que posaran en dubte la instrucció del cas. Un altre advocat, encarregat de la defensa d'un alt càrrec de la Generalitat investigat, no veu factible que es pugui eliminar la instrucció sencera, però opina que hi ha hagut clares vulneracions processals que poden invalidar alguns testimonis en el judici oral.

Degoteig d'investigats

El cas es va instruint de fa més d'un any i el dia 9 d'octubre hi ha més investigats citats a declarar, entre els quals Núria Llorach, presidenta de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA). Ja hi ha quaranta-dues persones investigades: 'Això és com el comptador de la Marató.

No saps mai quan pujarà', deia ahir en to irònic l'advocat d'ERC Andreu Van den Eynde, que denunciava que els vulneren el dret de defensa perquè no els deixen consultar el sumari sencer. Les cartes són dolentes, però hem de jugar igualment. A banda els dotze càrrecs del govern detinguts el 20-S, alguns dels quals, un any més tard, encara no han estat citats a declarar, també s'investiguen una dotzena d'informàtics de CTTI, personal d'empreses com T-Systems, la Fundació Puntcat, Unipost, Diplocat, una impremta de Sant Andreu de la Barca, Novoprint, entre més.

Després d'una instrucció voluble i que va començar amb una investigació sobre sis delictes diferents, fa de mal esbrinar quins delictes acabarà imputant el jutge. Però hi ha dues dades que fan preveure que no seran ni rebel·lió ni sedició. Per una banda, que quan el jutge del 13 va enviar la causa de Salvadó i Jové al TSJC per la seva condició d'aforats, va eliminar-ne aquests dos de-

lictos. Per una altra, que en la interlocutòria d'incoació del sumari el jutge Ramírez va fer constar que observava indicis de malversació, 'entre altres'. Cal tenir en compte que per a fer aquest pas, el jutge ha de justificar que té sospites de delictes que superen nou anys de pena. Amb la rebel·lió i la sedició n'hauria tingut prou perquè impliquen penes de trenta anys i quinze, respectivament, però Ramírez només va fer-hi constar el delictes de malversació, d'un màxim de vuit anys de pena. Per a superar el llindar dels nou anys, diu que té proves fefaents que la quantitat defraudada seria de més de 250.000, cosa que és un agreujant.

La instrucció és eterna. Només cal observar que la causa de Pablo Llarena contra el govern de Puigdemont va començar molt més tard i avui dia és gairebé a punt de tancar-se. Una causa, per cert, que també ha pultat en la instrucció que ha anat fent el jutjat número 13, sobre la qual comença a haver-hi moltes ombres de dubte. ■

Escrit només un any després, costa de creure, però va anar així: la gent i els polítics anaven de la mà, com una pinya, davant d'Economia. ALBERT SALAMÉ

20-S, quan els carrers sí que van ser nostres

ANDREU BARNILS

Avui fa un any de la reacció contundent de la gent per a defensar el referèndum

Davant l'escola dels nens, un pare rep un *whatsapp*. Pliiip. Mentre amb una mà aguantava la criatura, amb l'altra llegeix al mòbil que la guàrdia civil deté membres del govern que preparen el referèndum del primer d'octubre. No són ni les nou del matí del 20 de setembre de 2017. Diversos alts funcionaris, entre els quals Josep Maria Jové, i diverses seus governamentals (Economia, Afers Socials, Exteriors) són

escorcollats per ordre del jutjat número 13 de Barcelona, del jutge Juan Antonio Ramírez Sunyer. Aquesta vegada, però, la gent reacciona. I pocs minuts després, milers de persones envolten el Departament d'Economia per donar suport als detinguts. Seran quinze mil persones en poques hores.

Minuts després de rebre el *whatsapp*, el pare, periodista, ja és dalt del capó del cotxe de la guàrdia civil, ara ja famós, aparcats just davant la seu del Departament d'Economia. El

que té armes llargues deixa-les dins. La Guàrdia Civil tardarà cinc hores a informar d'aquest petit detall als Mossos. Ignorant del petit detall, viurà les hores següents dalt del capó verd, convertit en tarima. De dalt estant, veurà com la Guàrdia Civil barra el pas d'entrada, però sobretot (sobretot!) veurà com una gernació de gent com més va més gran envolta l'illa de cases. Veu un amic de la infantesa, un company de feina, un col·lega de la Directa. Veu pares, mares, fills i àvies. Veu que avui la notícia no són ni les detencions ni els escorcolls. Això fa mesos que dura.

Avui la notícia és la reacció de la gent. No havia passat fins ara, amb aquesta intensitat. La gent ha sortit de manera massiva a donar suport als homes i les dones que organitzen el referèndum. Escrit només un any després, costa de creure, però va anar així: la gent i els polítics anaven de la mà, com una pinya, davant d'Economia. El 20-S els carrers sí que van ser nostres.

Tres són les imatges vistes des de dalt del capó que un any després es mantenen intactes a la memòria. Primera, la imatge d'un caparró ros, que clarament s'obre pas entre la multitud. És una

Davant la provocació, alegria. Perquè el 20-S els carrers van ser nostres, i la calma, també. ALBERT SALAMÉ

mossa d'esquadra de l'equip de Mediació. Serena, valenta, tranquil·la per fora, apareix de sobte entre la massa. I de manera contundent i educada a la vegada, es preocupa per l'estat del cotxe. Li responen que són periodistes, que treballen des d'allà dalt, i que no tenen cap intenció de fer malbé el cotxe, però tampoc d'anar-se'n. És tarima privilegiada i necessària. La mossa d'esquadra gira cura i desapareix entre la massa. La seva presència ja no els deixarà. Hi són. Encara que no els vegis, ells a tu sí. I, de fet, les armes abandonades dins el cotxe estaran controlades per helicòpter i agents de paisà dels Mossos. El 20-S els carrers van ser nostres. I dels Mossos, també.

La segona imatge que recorda és Pau Llonch. Membre de la PAH i de la CUP de

Sabadell. Alt i atlètic, també és dalt d'un cotxe, o d'una tarima? Llonch, cantant de rap, gaudeix des de dalt dels cànctics de la gent jove. Perquè davant Economia no es para de cantar. I avui una estrofa es convertirà en eslògan. 'Els carrers seran sempre nostres', aquell dia, va arribar a moltíssima gent. I ja no els deixarà. Aquell dia, sonava així enregistrat des de dalt del capó. L'última imatge que recorda des del capó és Ramon Tremosa brandant la bandera europea i Mikimoto llegint el discurs de Puigdemont que denuncia l'estat d'excepció encobert que avui s'ha desfermat per evitar el referèndum. I de sobte, setge a la CUP.

Setge a la CUP

Els caps l'informen que la policia assetja la seu del partit.

Baixa del capó, se'n va d'Economia i enfila cap a la seu del partit. Tarda mitja hora i, quan arriba, David Fernández li explica, atabalat, que efectivament la policia espanyola no té ordre judicial, però que volien entrar a la seu igualment (i il·legalment) per confiscar material del referèndum. Hi ha calma tensa. Una calma tensa que les diputades Mireia Vehí, Eulàlia Reguant i Anna Gabriel aconsegueixen de rebaixar intel·ligentment amb un ball que es farà viral. Davant la provocació, alegria. Perquè el 20-S els carrers van ser nostres, i la calma, també.

Un veí del barri, lector de VilaWeb, li ofereix el pis i internet per a poder passar la crònica. I allà dalt es troba amb una altra de les escenes que recordarà d'aquell dia. Una periodista del diari El País, dins el pis, parlant

per telèfon. Obsessionada per veure què passa amb el jutjat d'instrucció número 13. I entendre per què l'ordre judicial no arriba. Nervis i tensió per telèfon. La tarda s'escola. Les hores passen i l'ordre judicial no arriba, per desesperació d'alguns. A la posta de sol, Xavier Trias i Albano-Dante Fachin sí que arriben, i per donar suport. Quan la policia espanyola abandona la CUP, frustrats per no haver-hi pogut entrar, ni provocar violència, ell enfila un altre cop cap a Economia. El vespre comença a manar.

Vespre de cares perilloses

Aquell vespre ja no va poder recuperar el seu lloc damunt el capó del cotxe. Llàstima. Ara l'ocupaven Jordi Sánchez i Jordi Cuixart, que animaven la gent a mantenir la calma. Per això deuen ser a la presó. Perquè per haver estat dalt d'un capó no deu ser. Aquell vespre, simplement va vagar pels voltants d'Economia. I encara recorda perfectament una cosa. A tocar de la Gran Via, homes forts, musculats, amb roba esportiva, cridant i gesticulant contra la policia. Homes que feien tota la pinta de provocadors professionals. Animaven la gent a enfrontar-se als mossos que feien un passadís per on pogués sortir la comitiva judicial. La gent, però, no els feia cas. La comitiva judicial va poder sortir. Ningú no els va tocar. Perquè el 20-S els carrers van ser nostres, i la calma també.

Deu dies després, s'organitzava el referèndum del primer d'octubre. El 20-S la gent ho va permetre, fent-se seu el carrer i fent-se seva la calma. ■

GABRIELA SERRA

‘Tothom era molt conscient de què es pretenia i se cercava a la seu de la CUP el 20-S’

Entrevista a l'ex-diputada sobre el setge policíac a la seu de la CUP el 20-S i sobre el moment polític actual

ROGER GRAELLS FONT

El 20 de setembre de 2017, a dos quarts d'una del migdia, Gabriela Serra era davant la seu del Departament d'Economia, a Barcelona, amb Eulàlia Reguant i Mireia Boya. Protestaven pels escorcolls de la Guàrdia Civil, juntament amb milers de ciutadans indignats per aquella actuació contra el govern i l'intent de desmuntar el referèndum del primer d'octubre. Fou llavors quan les diputades de la CUP van veure a Twitter que la policia espanyola havia posat setge a la seu del partit al carrer de Casp.

Ràpidament, van anar-hi. De seguida van congregar-s'hi centenars de persones disposades a defensar la seu. Cívicament però en un ambient tens, els concentrats van resistir vuit hores de setge de la policia espanyola, que volia entrar –sense ordre judicial– a requisar material de la campanya del referèndum. L'actitud provocadora dels agents, mostrant les escopetes de pistoles de goma –una arma prohibida a Catalunya– no va desfermar aldarulls. Finalment, cap a les vuit del vespre, la policia espanyola va retirar-se. Demà la CUP obrirà la seu als ciutadans per commemorar aquella jornada.

Gabriela Serra explica en aquesta entrevista com visqué aquelles vuit hores de setge a la seu de la CUP, quines sensacions tenia i com va passar de la tensió a l'alegria per la resposta multitudinària i pacífica de la gent. Rep VilaWeb a la seu de l'associació Entrepobles, a la Meridiana. Ens fa notar que duu la mateixa brusa que el 27 d'octubre. D'aquell dia i de l'octubre republicà, i del moment polític actual, també en parla.

—Com recordeu la jornada del 20 de setembre?

—Va ser un dia esgotador. A primera hora, la Mireia Boya, l'Eulàlia Reguant i jo vam anar al Departament d'Economia perquè ja es difonia que hi havia el setge de la Guàrdia Civil. Quan vam arribar ja hi havia molta gent, impressionant, i la tensió ja es palpava. El famós cotxe,

El grup de defensa que vam crear, amb nombrosos advocats, va fer-se un tip d'intentar mitjançar

La nostra actitud era de fer una crida a no caure en la provocació, en el nerviosisme i en el neguit

inculpatori i acusatori dels dos Jordis, era absolutament ple de periodistes, tots a sobre. Em fa molta gràcia quan els acusen, perquè ells van pujar-hi a quarts de dotze o les dotze de la nit. Mentre érem allà ens va arribar per Twitter que assetjaven la seu de la CUP.

—**Aleshores us en va anar cap a la seu.**

—Sí. Quan hi vam arribar ja eren quarts de dues o les dues i ja ens vam trobar tot el setge policial. Ja hi havien anat els policies, vestits de civil, a requisar el material, que en aquell moment carregaven en un cotxe. Això ja havia passat, nosaltres no ho vam veure. Sí que vam veure la pressió directament de la policia espanyola fent el cordó. Els nostres companys, treballadors i treballadores i alguns membres de l'organització que eren a dins la seu, continuaven tancats. A fora, a l'entrada, ja hi havia en Carles Riera, en Joan Garriga i més militants i en aquell moment ja vam veure que la cosa de moment quedava aquí. Els nostres companys que eren tancats a dins van poder sortir.

—**Com recordeu aquest setge?**

—Van ser moltíssimes hores de setge policíac, amb intents continuats d'entrar a la seu. Una claríssima vulneració dels drets civils i polítics, com a ciutadans i com a organització política. Des del primer moment vam exigir l'ordre judicial per a entrar i el temps passava. Van venir quinze cotxes de la policia fins a les vuit del vespre, quan se'n van anar. El grup de defensa que vam crear, amb nombrosos advocats, va fer-se un tip d'intentar mitjançar. També en David Fernández, en Carles Riera, en Jaume Asens... No va haver-hi manera. Durant aquelles hores vam tenir el suport i la companyia de més partits. L'Albano-Dante Fachin, la Gala Pin, en Xavier Trias, l'Antoni Castellà... La cosa més meravellosa va ser que quan vam arribar-hi ja hi havia un munt de gent, que creixia, creixia i creixia. Una massa de gent impressionant. Els veïns del carrer de Casp també van ser-hi. Els del bar, els del supermercat, els del bloc... Molts van guardar-nos

material a les cases i als cotxes. Trèiem el material de la seu en cadena. Va ser una resposta absolutament preciosa i combativa, perquè no era que la gent no veiés i no palpés el perill que hi havia, la provocació constant... I, malgrat això, baixava i hi era, ens feia costat i estava plantada al carrer durant totes les hores que va durar. Fins i tot el supermercat va reobrir perquè la gent pogués comprar menjar i beguda. No era una cosa prevista ni previsible. Per tant, va ser una resposta ciutadana espectacular. Personalment, estava profundament emocionada, després preocupada, després intrigada... Vaig passar per totes les fases que es poden passar. Òbviament, de preocupació, n'hi havia.

—**Preocupació per una possible actuació violenta de la policia espanyola?**

—Hi havia preocupació per moltes coses. Quan hi ha una actuació amb un interès tan clar de provocació... La policia espanyola no té competències en ordre públic, correspon als Mossos. Què coi hi feien allà tantíssimes hores en una actitud provocadora? Mostraven les armes llargues, les escopetes de pilotes de goma i, quan van marxar, va haver-hi un tret. No solament havíem de pensar en els uniformats que teníem al davant, sinó que també havíem de pensar que molt possiblement hi havia provocadors d'una altra mena disposats a moure brega i a provocar una acció o resposta suposadament a favor de la CUP, però violenta.

—**Hi havia moltíssima gent davant la seu de la CUP. Us va sorprendre la resposta popular?**

—Va ser una allau, unes dues mil persones. Va venir gent solidària de diferents col·lectius i grups que no coneixíem tant. Durant tantes hores, hi havia la possibilitat que s'utilitzés una situació com aquella. La nostra actitud era de fer una crida a no caure en la provocació, en el nerviosisme i en el neguit, tot i que van ser moltíssimes hores allà davant i, per tant, era lògic que els ànims s'escalfessin, que hi hagués cansament,

El 20-S és un exemple de claríssima intel·ligència col·lectiva i de seny

ELISABETH MAGRE

mala maror... Era absolutament lògic i a més, legítim arran d'una acció d'aquesta mena. Va ser una mostra de resistència molt digna de ser explicada perquè, a més, va ser absolutament improvisada, va sortir la part millor i més intel·ligent de cadascú de nosaltres. Sobretot la més intel·ligent, perquè suposo que tothom era molt conscient de què es pretenia i se cercava amb aquella acció.

—Què es pretenia?

—Que hi hagués aldarulls. Era una provocació claríssima. La policia espanyola deia que actuava per ordre de la fiscalia. En teoria cercaven material institucional, però nosaltres només teníem material de campanya. Eren allà mostrant les armes, amb actitud provocadora i sense voler negociar. Al final se'n van anar. No es va trencar ni una paperera, ni es va llançar ni una ampolla, ni una llauna ni res. L'única cosa que es va disparar van ser bales de goma, res més. Hi ha gent a qui agrada la paraula 'civisme'. Més civisme que el que va haver-hi allà, en

una situació d'alta tensió... Penso que és un exemple de claríssima intel·ligència col·lectiva i de seny. No va haver-hi les imatges que ells volien.

—Una de les imatges d'aquell dia és la d'Anna Gabriel, Mireia Boya, Eulàlia Reguant i Mireia Vehí ballant davant la seu de la CUP. Allò va ser per relaxar l'ambient?

—En un moment determinat va començar a sonar la música. Sincerament no sé d'on va sortir i va començar a sonar la cançó de Txarango que feiem servir a la campanya del referèndum. Una cançó alegre i entusiàstica. Ballar va ser la manera de fer fora el neguit. Sóc una mica gran —seixanta-set, ja— i per tant ets molt conscient de què podia passar perquè no és la primera vegada que vivia una situació d'aquestes. He estat en situacions més complexes i complicades i saps tots els riscos i amenaces que hi ha en moments com aquell. Per tant, això provoca tensió. Vaig perdre la noció del temps. Quan vaig arribar a casa estava

tan cansada que em semblava que havia fet l'Aneto.

—Després va arribar el primer d'octubre, el 3, la declaració suspesa del dia 10... Aquells dies la CUP va sentir-se menystinguda pel govern?

—Aquells dies van ser profundament difícils. El dia 10 nosaltres ens assabentem una hora abans del ple que el president ha decidit d'acomplir el resultat del referèndum, però immediatament suspendre'n l'aplicació. I ens ho diuen una hora abans. No jugàvem amb les cartes que s'havien acordat d'antuvi. Allò ja va ser una primera impressió forta. Es va parlar d'un termini per a veure com es podien desenvolupar les coses, per a tenir un temps per a parlar més amb Madrid, per a acabar de veure, de perfilar certs suports internacionals amb els quals ells en aquell moment encara tenien alguna confiança. Òbviament, no tot es va consultar des del primer moment de manera planera. Cal tenir en compte que primer havien de posar-se

d'acord els partits que formaven part de JxSí. Per tant, sí que moltes coses potser no es van poder consultar en el grau que nosaltres hauríem volgut. Ens hauria agradat molta més consulta i molta més informació? Indiscutiblement. Van ser aquells dies que era un totum revolutum, que era bastant confús tot plegat. Si aprovarien el 155, si no... Arribem al dia 27 amb una República que, almenys institucionalment, és la que menys ha durat. Popularment no, perquè la gent independentista i alguns no independentistes fan República cada dia. I una manera de fer República és estar al carrer i exigir de tenir una república: igualtat, fraternitat i una mica de feminisme, que se'l van descuidar.

—La CUP hauria pogut fer alguna cosa més perquè les coses haguessin anat diferent?

—Possiblement. Almenys, i això és una opinió absolutament personal, hauríem pogut exigir d'una manera molt més clara que ens diguessin com es faria efectiva la República. Les famoses estructures d'estat, respecte de les quals el senyor Santi Vila va tenir la gentilesa, a les portes de l'Audiència espanyola, de dir que ell no havia fet els deures. Sembla que no havia estat el senyor Vila i prou que no havia fet els deures. Per tant, potser sí que hauríem hagut d'exigir que ens possessin sobre la taula d'una manera més clara realment què hi havia i què no hi havia. Allò de la llei a la llei... Això sí que, si més no, la CUP sempre va dir que no podia ser de la llei a la llei. Ara a misses dites és bo de dir-ho, però cal tenir totes les coses pensades perquè aquest periple tot just comença.

—Molts dirigents han dit que no esperaven aquesta resposta tan repressiva de l'estat.

—Tots plegats no vam arribar a pensar que l'actuació seria de la contundència i ferocitat que va ser. El 155 ha significat no pas un cop a la independència, sinó un cop a la democràcia i un cop a la seva pròpia constitució de refundació borbònica. Són ells mateixos que han trencat

ELISABETH MAGRE

fins i tot part de la seva legalitat, més que no pas la nostra. És cert que possiblement, cadascú segons el nivell de responsabilitat que li pertoca en aquesta situació, va menystenir la virulència, l'agressivitat i el poder repressiu que l'estat empraria contra el referèndum i la proclamació de la República.

—En què es va fallar?

—S'ha de tenir pla A, B i C. I aquests plans, tant com sigui possible, han de ser col·lectius i unitaris. En aquell moment hauríem pogut trobar un pla B més o menys acordat. Òbviament, no es va treballar. Òbviament, penso que, entre tots, vam deixar la gent desem-

parada. En quin sentit? Teníem la plaça de Sant Jaume i el passeig de Sant Joan amb una munió de gent absolutament espectacular vinguda de tot el Principat, esperant. I no hi ha resposta i ni tan sols es retira la bandera espanyola del Palau de la Generalitat. Són coses que ens han de fer reflexionar i ens han de fer pensar. Que no es poden repetir, que fem què fem hem de jugar tant sobre segur com sigui possible i hem de mesurar molt bé què posem sobre la taula, què podem posar sobre la taula i què podem portar fins al final, amb totes les conseqüències que calguin, però fins al final. Penso que hem après aquestes lliçons, com tothom ha après lliçons que

crec que són molt importants. Malgrat tot, la gent continua activada, la gent continua al carrer, la gent continua amb iniciativa. Tenim una immensa part del nostre poble disposada a lluitar pels presos, els exiliats i els segrestats com la Tamara fins que calgui. A Madrid deien que això era un suflé. Doncs el suflé s'ha consolidat. El suflé ja és un pa de pessic molt contundent perquè la gent és al carrer i encara està disposada. Fins quan i fins on? Hi haurà d'haver propostes, passos més contundents, accions i activitats capaces d'anar-nos acostant al dret que tenim d'autodeterminar-nos i d'instal·lar la República, que és allò que la gent va decidir l'1-0.

—**La gent s'ha mobilitzat activament, però sembla que falta un lideratge i una estratègia comuna de l'independentisme.**

—Que no hi ha lideratge és una obvietat. Avui diem blanc i demà gris. A Madrid, representants polítics que tinc en alta estima com en Joan Tardà i en Gabriel Rufián diuen unes coses i aquí

es matisen. El plantejament d'ERC és un i el discurs de JxCat o del PDECat és un altre. La CUP s'ha mantingut en el primer d'octubre, la República i la unilateralitat. És obvi que no hi ha estratègia. Però si cerquem atenuants... La virulència del procés judicial i l'acritud amb què són tractats els presos i preses i exiliats i exiliades és d'una grandària espectacular. Penso que quan comenci el judici, avançarem. Fins ara, s'han hagut de considerar molts elements i possibilitats dins aquesta situació. No crec que tinguem una tardor calenta, però aquest context pot explicar que hi hagi hagut moments d'incertesa. Hi ha un altre problema. En algun moment el president Puigdemont haurà d'esclarir això del Consell per la República, com enfoca el procés constituent... Si fem un procés constituent és per a anar a unes eleccions constituents i fer una República. Si no, no és un procés constituent, és un debat públic.

—**El lideratge de Puigdemont ha de tenir més pes?**

—Junts per Catalunya, ERC i el president Puigdemont haurien d'explicar com volen continuar aquest procés. L'esperit del primer d'octubre era aplicar la República, no és fer un altre referèndum. Rebem missatges contradictoris que no ens permeten d'aclarir-nos. Tardà i Rufián diuen clarament que cal negociar un referèndum, eixamplar... Han pres una posició clara. Ara, com es tradueix això en l'acció de govern? Ells hi són. Què ha de fer el govern i quina relació ha de tenir el president Puigdemont i els exiliats amb el govern i els consellers, ho han de resoldre ells. La CUP no pot fer-hi res, en això. Aviat començarà el judici i hem vist com s'encararà políticament per part dels presos. Crec que això també ajudarà a donar molta llum. Cal confiar que tenim els dies comptats pel que fa a la falta de lideratge i d'estratègia. Ara és un moment complicat.

—**La sentència contra els presos pot originar un altre 3 d'octubre?**

—Espero, desitjo, confio i faré tant com pugui perquè sigui així. Si en alguna co-

Cal confiar que tenim els dies comptats pel que fa a la falta de lideratge i d'estratègia

sa ens fa costat Europa, és a demostrar que el poder judicial espanyol és abso- lutament mediatitzat pels interessos polítics i que realment s'ha polititzat la justícia i judicialitzat la política. L'última sentència sobre el cas Valtònyc és definitiva. Des de la justícia europea es percep que en un país que es diu democràtic l'aplicació de la justícia és molt lluny de ser un exemple d'exercici democràtic i just. Quan un senyor com el jutge Llarena defensa els drets i interes- sos d'estat en comptes dels drets civils, rep sentències en contra dels tribunals europeus. Aquí hi ha un reconeixement que la justícia espanyola no funciona i que és partidista.

—**És en aquest moment quan creieu que pot fer-se efectiva la República?**

—Depèn de quan sigui la sentència. La República l'hem de construir en un procés que potser ens costarà més temps. Estem en un any polític profundament complicat. El canvi de Rajoy per Sánchez no resol cap problema, però almenys no agreuja els que tenim. Hi ha eleccions municipals, que fan un paper en les decisions que prenen les forces polítiques. Poden ser un moment molt important i interessant per a construir la República des de baix. Hi ha també eleccions euro- pees en un context molt important per a Catalunya, en què podem aconseguir una presència important en un espai com el Parlament Europeu. I pot haver-hi eleccions generals espanyoles. Es juga a moltes bandes i en molts escenaris. És una situació molt complexa. I no oblidem la mirada de la senyora Merkel, que no ens deixa de mirar mai i aporta les seves opinions sobre com pot pacificar aquesta situació l'estat espanyol.

—**Torra ha d'obrir les presons?**

—Personalment sempre he estat en contra de les presons. Si les obrim, obrim-les per a tots. No solament per als nostres presos polítics. Hi ha molta gent empresonada injustament. A les presons hi ha molta gent que ha estat jutjada, però que no és cent per cent culpable de la pena que paga. Hi ha moltes víctimes

d'una societat excoent, vandàlica en el terreny dels valors i dels drets i en el reconeixement de les persones. Pensar que podríem obrir les presons és un fet molt revolucionari.

—**També pot haver-hi presos culpables.**

—Mirem les culpabilitats. Parlar d'obrir les presons és un terme profundament transcendental. Si per obrir les presons entenem alliberar els dirigents indepen- dentistes, això no és obrir les presons.

—**Què és?**

—És fer sortir els nostres presos.

—**Gabriela Serra ho faria, si tingués les claus?**

—La Gabriela Serra pensaria quanta gent ha de fer sortir de la presó. Jo sóc volun- tària de Wad-Ras. Hi apreng moltíssim. Sempre duc el llaç groc, però quan hi vaig me'l trec. Hi ha un grup molt ma- co que es fan dir agents culturals que organitzen activitats per a les preses i un dia em van demanar que els expli- qués això del procés. La majoria no són catalanes, són llatinoamericanes. Unes vint-i-cinc dones. Amb un grup vam anar al parlament, i quan vam tornar aquell dia no em vaig treure el llaç. Em van demanar per què me'l treia. Doncs ho faig per respecte. Perquè el llaç groc és per uns presos concrets, però no són els únics presos que és injust que siguin a la presó. És molt injust que algunes d'aquestes dones siguin a la presó. Com que no hi ha un llaç per a tots els presos detinguts injustament, quan vaig a Wad- Ras me'l trec. I una em va demanar que li regalés el llaç groc, que seria solidària amb les preses polítiques. I ara volen una xerrada sobre les preses. Em va semblar molt bonic. A mi dir que lluitarem fins al final perquè els nostres presos surtin, sí. Que farem tant com puguem perquè la justícia sigui justa, sí. Que farem el possible i l'impossible perquè surtin en tres setmanes si pot ser en comptes d'un any, òbviament. El president Torra quan li ho van demanar va dir que era una metàfora. I jo vaig quedar-me molt tranquil·la. ■

Les municipals poden ser un moment molt important i interessant per a construir la República des de baix

El llaç groc és per uns presos concrets, però no són els únics presos que és injust que siguin a la presó

Iemen: quatre-centes bombes per a matar a qui?

Llevant El conflicte del Iemen és la crisi humanitària actualment més important i un complicat tauler estratègic del qual ningú no veu cap sol·lució

REDACCIÓ

La setmana passada la polèmica va esclatar de ple. El ministeri de Defensa espanyol va aturar la venda de 400 bombes a l'Aràbia Saudita. Llavors, de sobte, el regne dels Saïd va amenaçar d'anul·lar el contracte que també tenia amb el govern espanyol per a fabricar cinc vaixells. Arran d'això, el ministeri va rectificar i va decidir de vendre les 400 bombes, malgrat que sap que les utilitzaran en la cruel campanya de bombardament del Iemen. Guiades per làser, valien nou milions d'euros, però la venda s'havia frenat perquè una bomba semblant va matar cinquanta persones en un autobús el mes d'agost. Cada cop més, la societat internacional assisteix alarmada a la crisi humanitària que ha esdevingut la més gran actualment. Però el negoci és el negoci i el govern socialista espanyol ha acabat transigint.

No és gens estrany si pensem que Espanya és el quart exportador del món d'armes a l'Aràbia Saudita, el líder de la coalició bèl·lica contra el govern iemenita actual. Entre el 2013 i el 2017 Espanya va augmentar espectacularment la venda d'armes als saudites, per un valor de 352 milions d'euros. Només els Estats Units, el Regne Unit i França els en venen més.

L'ONU ha denunciat l'agressió de l'Aràbia Saudita contra el Iemen, i organitzacions de tot el món consideren l'estat espanyol com un dels qui menys restriccions imposa a les exportacions d'armament. Hi ha

estats com els Països Baixos, Suècia, Noruega o Alemanya, amb regles molt estrictes que impedeixen les seves empreses d'exportar armes a països dictatorials o que les empren contra la població civil. Espanya, com s'ha vist clarament amb aquestes 400 bombes, avantposa sempre el negoci. La simple amenaça que cancel·larien els contractes per a construir els vaixells ha estat prou per a remoure la mala consciència que havia fet dubtar la ministra Robles. Ara 400 bombes més s'embarcaran vers l'Aràbia Saudita per a ser col·locades als avions de la força aèria del país, que les deixaran caure sobre qualsevol racó del Iemen, sense importar-los qui maten.

400 bombes més s'embarcaran vers l'Aràbia Saudita per a ser col·locades als avions de la força aèria del país

Un conflicte que no té els titulars que mereix

La guerra del Iemen va esclatar el 2015 quan els rebels xiïtes hutis van aconseguir el poder. Al-Hadi, president fins aleshores, va fugir i l'Aràbia Saudita, el poderós veí del nord, va engegar els atacs contra el nou govern i va convertir el país més pobre de la península aràbiga en un tauler d'escacs internacional.

Tot havia començat amb l'anomenada primavera àrab, que va tombar dictadors arreu de la regió i va causar insurreccions populars. Al Iemen

Un nen davant les restes de l'autobus escolar destrossat per un míssil al Iemen. AHMAD ALGOHBARY

Sanà, la capital del Iemen. WIKIMEDIA COMMONS

va haver-hi grans manifestacions contra el president Alí Abdal·là al-Salih, que finalment es va veure obligat a dimitir. El nou home fort va ser el seu col·laborador Abd Rabbuh Mansur al-Hadi. Al-Hadi, al cap i a la fi part del mateix govern que al-Salih, no va aconseguir de millorar la situació. L'atur massiu, la inseguretat, els atemptats dels grups gihadistes i l'independentisme del sud finalment hi van provocar una guerra civil.

A una banda hi havia els hutis, un grup polític rebel xiïta que va rebre el suport d'alguns lleials al president al-Salih. A l'altra banda, les forces lleials al nou president al-Hadi.

El 2014, els hutis van aconseguir la capital, Sanà, i un bona quantitat de territoris,

cosa que va obligar el president al-Hadi a exiliar-se a l'Aràbia Saudita. Aleshores Al-Riyad va considerar l'actuació del govern hutí una amenaça directa contra el seu país. Ells, involucrats ja en un conflicte global entre xiïtes i sunnites, liderat, respectivament, per l'Iran i la mateixa Aràbia Saudita, el fet que el nou govern del Iemen fos xiïta va ser un cop enorme. Van témer que l'Iran tingués una possible base en la seva pròpia frontera.

Malgrat que Teheran ha negat repetidament que tinguí res a veure amb el Iemen, l'Aràbia Saudita va organitzar immediatament una gran coalició militar, sobretot de països sunnites, i va començar una campanya d'atacs contra el Iemen amb el suport dels grans estats

Segons l'ONU, hi han mort més de deu mil persones i més de tres milions s'han quedat sense casa o infraestructures

occidentals. Hi participen cent avions i més de 150.000 soldats de l'Aràbia Saudita, i avions de combat del Pakistan, els Emirats Units, Bahrain, Kuwait, Jordània, Egipte, el Sudan i el Marroc. A més, té el suport logístic dels Estats Units, la Gran Bretanya i França, entre més.

El resultat d'aquesta campanya ha devastat completament el país. Segons l'ONU, hi han mort més de deu mil persones i més de tres milions s'han quedat sense casa o infraestructures.

L'objectiu de l'Aràbia Saudita és restaurar al poder Abd Rabbuh Mansur al-Hadi. Però, malgrat els bombardaments i els atacs, no han pogut aconseguir de fer enrere el govern hutí del territori que controla, on és la capital,

Les infraestructures són destruïdes, l'exportació de petroli, ingrés principal de la seva economia, és completament aturada i l'ONU calcula que disset milions de iemenites viuen en situació de fam

Sanà. Mentrestant, a la resta del país, el caos ha permès que l'anomenat estat islàmic hi hagi establert àrees que controlen aprofitant el caos que hi regna.

Com en totes les guerres, els civils n'han sofert la pitjor part. Les infraestructures són destruïdes, l'exportació de petroli, ingrés principal de la seva economia, és completament aturada i l'ONU calcula que disset milions de iemenites viuen en situació de fam.

La situació s'ha complicat moltíssim arran de l'aparició del còlera, especialment al territori hutí. A part de la guerra, el fet que no hagin estat capaços d'organitzar la recollida normal de les deixalles ni d'assegurar l'aigua potable ha desencadenat una epidèmia fora de control.

L'ONU, que ha denunciat repetides violacions dels drets humans per tots els grups en conflicte, però especialment per l'Aràbia Saudita, calcula que, dels vora trenta milions d'habitants del Iemen, setze no tenen

accés a aigua potable i vint no tenen accés regular a menjar. La catàstrofe humanitària és més greu encara perquè no s'albira cap indicatiu de negociació ni cap dels contendents sembla prou feble perquè la contesa pugui acabar-se aviat. Es calcula que l'epidèmia de còlera ja afecta vora un milió de persones. Si això fos poca cosa, aquests darrers mesos n'ha aparegut una altra de diftèria, segons dades de l'Organització Mundial de la Salut.

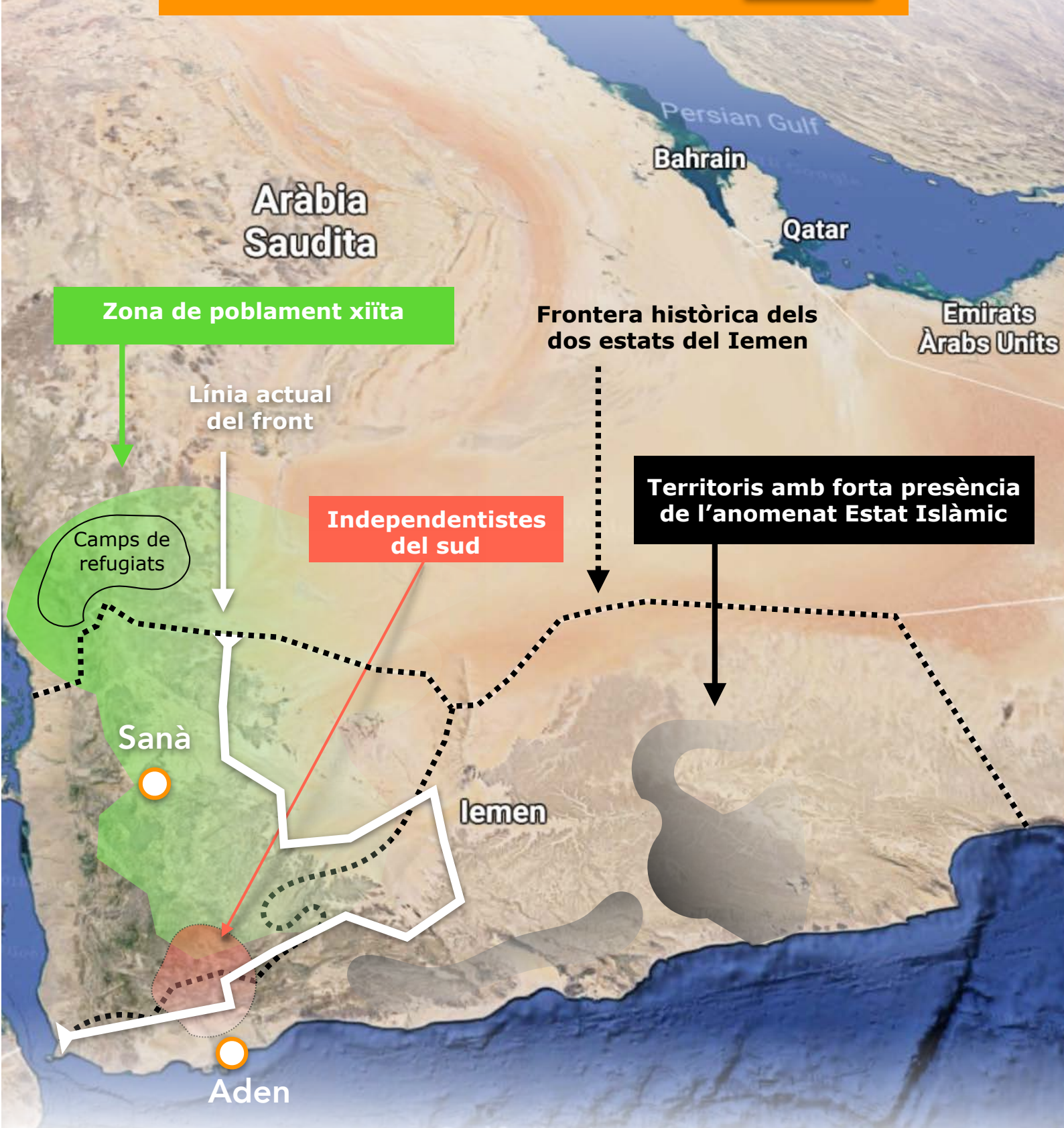
Un mapa que barreja molt conflictes

La solució del conflicte iemenita és especialment complicada perquè n'hi ha molts més d'encreuats. Com es pot veure al mapa, la pugna entre xiïtes i sunnites és molt clara, amb el govern actual controlant sobretot l'àrea xiïta. La vella divisió del Iemen en dos estats diferents pesa encara, anys després de la unificació, i tornen a ser forts els grups que la reclamen. Finalment, la presència dels grups giha-

distes, aprofitant el buit de poder, genera una inquietud molt forta, tenint en compte que la mar d'Aden és controlada pràcticament per pirates que hi imposen les seves regles. La coalició encapçalada per l'Aràbia Saudita ha fet grans esforços per a controlar la façana marítima, però amb ben poc èxit.

L'entrada a la Mar Roja, eix fonamental del comerç internacional perquè és la porta del Canal de Suez, és clarament compromesa. I per aquesta raó uns quants estats hi han creat bases que encara militaritzen més el conflicte: els Emirats Àrabs Units a Somalilàndia (un estat de facto que no és reconegut per cap membre de l'ONU) i a Eritrea, i els Estats Units i la Xina a Djibouti. Aquest darrer cas és excepcional, perquè és la primera base estrangera de l'exèrcit xinès i no deixa de resultar xocant que pugui conviure amb una dels Estats Units situada a pocs quilòmetres. ■

Les línies clau del conflicte del Iemen

**D.E.S.
C.O.N.N.E.C.T.A.**

ARTS ESCÈNIQUES
GASTRONOMIA / LLIBRES / MÚSICA
CULTURA POPULAR
CINEMA / ARTS VISUALS / MUSEUS
FIRES I MERCATS

Gastronomia Tast de vins i caves per la Mercè

Natura Passejada prehistòrica per Savassona

Arts escèniques Nova temporada del Micalet

22-23/9/2018 > VilaWeb {Paper

*La vila fa la Fira Modernista, amb rutes guiades,
portes obertes, exposicions, tallers...*

www.forncarne.cat

ALCOI ES FA UN LLOC
EN EL MAPA
DEL **MODERNISME**

ALCOI ES FA UN LLOC EN EL MAPA DEL MODERNISME

Fires La vila fa la Fira Modernista, amb rutes guiades, portes obertes, exposicions, tallers...

Tenia per objectiu difondre el patrimoni de la vila combinant la part més festiva amb un programa de debats i conferències.

AJUNTAMENT D'ALCOI

REDACCIÓ

Amb l'objectiu de posar Alcoi en el mapa del modernisme del país, l'any passat es va fer per primera vegada la Fira Modernista. Tenia per objectiu difondre el patrimoni de la vila combinant la part més festiva amb un programa de debats i conferències per donar un context històric adequat. Enguany la fira es torna a fer, tindrà una setmana de durada i arrenca

amb un bon reguitzell d'activitats: rutes guiades, jornades de portes obertes, exposicions, tallers...

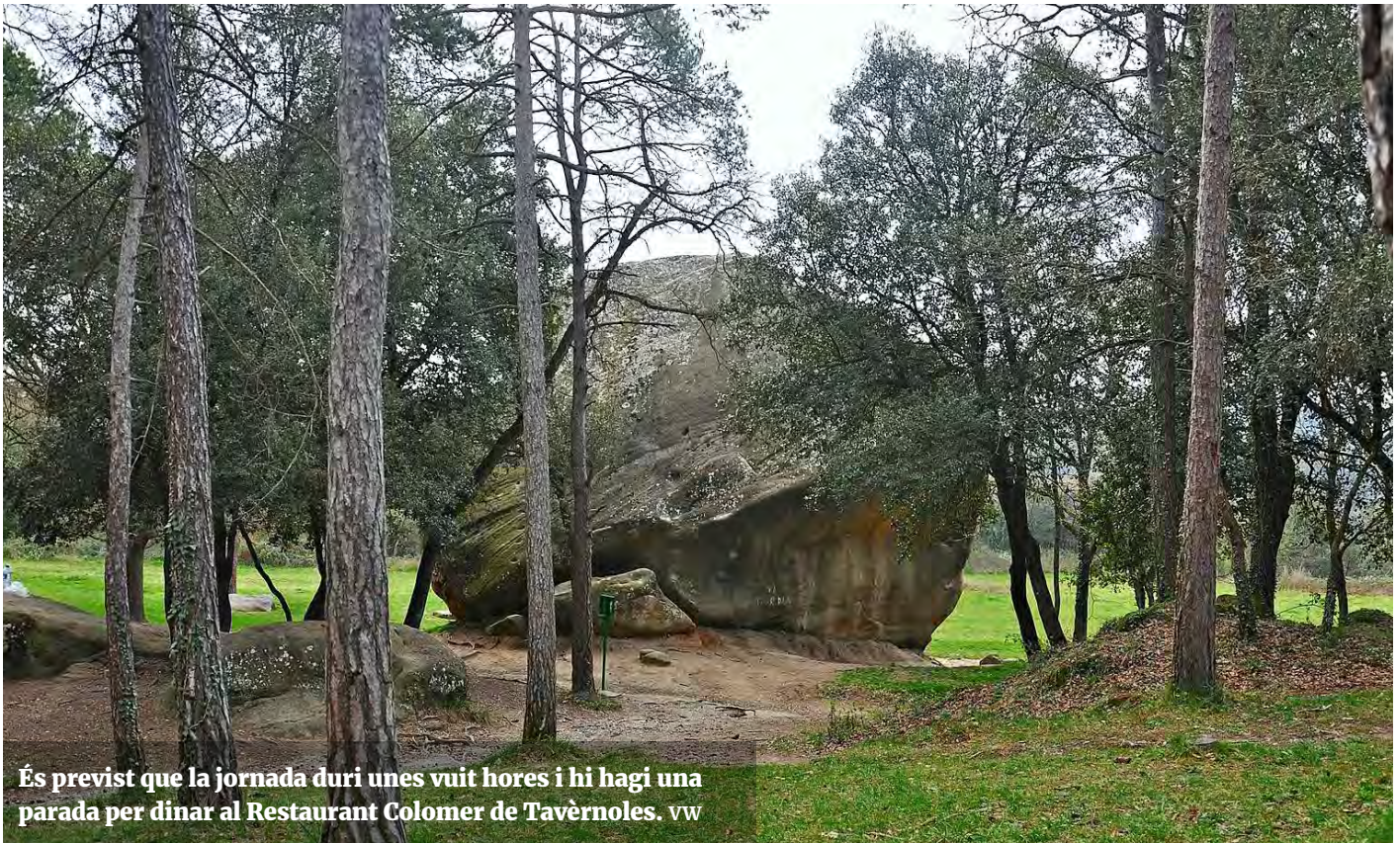
Entre l'oferta destaca l'exposició 'La bellesa esculpida', que es pot veure a la Capella de l'Antic Asil i està dedicada a la figura de Llorenç Ridaura. Aquest artista alcoià que es va formar a Barcelona i a Madrid és un dels màxims exponents del modernisme valencià. L'any 1918 va fer un conjunt escultòric per l'església de Sant Jordi d'Alcoi, que va ser destruït l'any 1936 i del qual només se'n conserven alguns

fragments que ara s'exhibeixen. Per tots aquests motius, és la figura destacada de la Fira del Modernisme d'enguany.

L'activitat s'intensificarà amb l'arribada del cap de setmana, que és quan es fan la majoria de recreacions històriques. Enguany es podrà veure una manifestació per demanar la jornada laboral de vuit hores, hi haurà un concert de cançons populars modernistes, un pícnic a l'estil del segle XIX al parc de Cervantes, un ball amb danses típiques de l'època, espectacles d'il·lusionisme, es farà una ruta teatralitzada al cementiri...

A principis del segle XX, la vila va ser un dels focus principals d'industrialització del país i, com a fruit de l'enriquiment de les classes benestants, el poble es va omplir d'edificis modernistes. N'hi ha de tota mena, però sobretot predominen cases de la burgesia, cotxeres, clubs privats, fàbriques i mausoleus. Amb motiu de la fira, molts d'aquests edificis obren portes: l'Hostal Saboy, el Cercle Industrial, la Casa d'Escaló...

Però, a més, el modernisme alcoià té un seguit de particularitats: es va desenvolupar relativament tard, entre 1906 i 1910, i principalment va sortir de la ment de dos arquitectes locals, Timoteo Briet i Vicent Pascual. El primer seguia un estil proper al secessionisme vienès i el segon, que es va formar a Barcelona, s'aproximava al modernisme català i a l'art nouveau. A més, Pascual va estar molt implicat en el desenvolupament de la vila en aquella època perquè va ser arquitecte municipal i batlle.

És previst que la jornada duri unes vuit hores i hi hagi una parada per dinar al Restaurant Colomer de Tavèrnoles. vw

UNA PASSEJADA **PRE-HISTÒRICA** PER **SAVASSONA**

Natura L'Institut Nova Història ha organitzat una ruta megalítica pel parc natural de Savassona, guiada per l'escriptor i historiador Jordi Bilbeny

REDACCIÓ

L'Institut Nova Història ha organitzat una passejada per la comarca d'Osona, amb l'escriptor i historiador Jordi Bilbeny. La ruta pretén descobrir un dels paratges megalítics més extraordinaris i poc coneguts del país: el pla de Savassona.

Aquest pla és un indret força visitat per l'ermita de Sant Feliuet, però en canvi no en són tan coneguts els jaciments arqueològics de l'època del neolític. Hi ha pedres gravades, com ara la pedra dels sacrificis, on, segons alguns estudis, se sacrificaven persones

i animals; o la pedra del Dau, d'un gran valor històric.

La ruta per Savassona i l'església de Sant Feliuet es farà dissabte. Començarà a les 9.15 a Tavèrnoles, on hi haurà una explicació teòrica i audiovisual de l'espiritualitat arcaica i la geografia catalana, basada en el llibre La sardana i la religió de les bruixes, de Jordi Bilbeny. Més tard, la passejada s'adreçarà cap a Savassona i, finalment, arribarà a l'ermita i dolmen de Sant Jordi Puigseslloses.

És previst que la jornada duri unes vuit hores i hi hagi una parada per dinar al Restaurant Colomer de Tavèrnoles. Podeu inscriure-us-hi i consultar tota la informació de la ruta [ací](#).

Dins el recinte es podrà recórrer lliurement un itinerari de degustacions, amb espais diversos per a visitar. ACN

TASTAR, SENTIR, OLORAR I MIRAR VINS I CAVES DE CATALUNYA PER LA **MERCÈ**

Gastronomia La Mostra de Vins i Caves de Catalunya estrena emplaçament, al moll de la Marina de Barcelona

REDACCIÓ

La Mostra de Vins i Caves de Catalunya torna a coincidir amb les festes de la Mercè de Barcelona. Enguany, com a novetat, estrena l'emplaçament del moll de la Marina, amb 1.600 metres quadrats al passeig del Port Olímpic, que connectaran la Torre Mapfre i l'Hotel Arts. Enguany, en aquesta mostra enològica –la més destacada del país–, hi participen un total de cinquanta-cinc cellers que presentaran les dotze denominacions d'origen que hi ha a Catalunya, onze de vi i una de cava.

Dins el recinte es podrà recórrer lliurement un itinerari de degustacions, amb espais diversos per a visitar. D'una banda, l'espai selecció, on els cellers participants difondran els seus productes més importants. D'una altra, dues sales de tasts guiats i la botiga, on es podran adquirir tots els vins de les parades. Durant els tasts, hom podrà maridar els vins i caves amb productes com ara embotits, formatges, postres i coques, tant dolces com salades.

El passeig de Gràcia de Barcelona s'omple de llibres amb motiu de la Fira del Llibre d'Ocasíó Antic i Modern. GLVC

EDICIONS EXCEPCIONALS, LLIBRES D'OCASIÓ, COL·LOQUIS | EXPOSICIONS A LA FIRA DEL LLIBRE D'OCASIÓ ANTIC | MODERN

Fires La principal novetat d'enguany són dos col·loquis sobre Pedroló i Fabra

REDACCIÓ

Cada any, pels volts de les festes de la Mercè, el passeig de Gràcia de Barcelona s'omple de llibres amb motiu de la Fira del Llibre d'Ocasíó Antic i Modern. El mercat, que dura d'aquest cap de setmana fins al 7 d'octubre, compta amb la presència de trenta-sis llibreters. En total, s'hi aplegaran més de 50.000 exemplars entre antiguitats editorials, edicions excepcionals de gran valor històric i cultural i també títols d'ocasió a preus molt assequibles.

Enguany la protagonista és Olga Xirri-nacs, escriptora prolífica, que s'encarregarà de pronunciar el pregó inaugural. I, tal com mana la tradició de la fira, fixarà la placa amb el seu nom al peu del monument de l'Homenatge al Llibre de Joan Brossa, situat a la vorera central de la Gran Via, a la cruïlla amb el passeig de Gràcia. Durant la fira també es podrà veure l'exposició 'Joan Josep Tharrats, llibres i matèria gràfica', amb motiu del centenari del naixement del pintor, teòric de l'art i editor.

Però la principal novetat de la fira d'enguany són dos col·loquis, un sobre Manuel de Pedroló i un altre sobre

Pompeu Fabra. El primer es farà dijous vinent, 27 de setembre, i tractarà sobre la relació de Pedroló amb les editorials i la censura durant el franquisme. Hi participaran Anna Maria Villalonga, comissària de l'Any Pedroló. i Antoni Munné-Jordà, amic, deixeble i expert en Manuel de Pedroló. El segon col·loqui serà el 4 d'octubre. Jordi Ginebra, comissari de l'Any Fabra, i Gerard Guerra Ribó, guia de la Ruta Fabra de Badalona, hi parlaran de la relació del Mestre amb les editorials, la recepció de la gramàtica i l'ortografia de Fabra i la destinació de la seva biblioteca privada.

Eugeni Alemany i Maria Juan representen l'espectacle
'No estem bé'. T.M.

LA NOVA TEMPORADA DEL **TEATRE MICALET** ARRANCA AMB **EUGENI ALEMANY** | **MARIA JUAN**

Teatre L'espectacle 'Xavi Castillo News!' serà el segon de pujar a l'escenari i el seguirà 'La llum del món', de Crit Teatre

REDACCIÓ

El Teatre Micalet de València inaugura la temporada 2018-2019 amb l'espectacle *No estem bé* d'Eugeni Alemany i Maria Juan, que s'hi representarà fins el 30 de setembre. La parella de còmics hi farà, com sempre, improvisacions amb el propòsit de retratar la societat valenciana amb un to crític i divertit.

També pujarà a l'escenari l'humorista alcoià Xavi Castillo, que, entre el 4 i 9 d'octubre, farà les seves reflexions sobre

l'actualitat més recent, amb l'espectacle *Xavi Castillo News!*

El tercer espectacle també serà en clau d'humor: *La llum del món*, de Crit Teatre, que es representarà de l'11 al 21 d'octubre.

El Teatre Micalet manté la defensa del teatre en català. Enguany, amb vuit produccions de companyies del País Valencià, dues del Principat – amb els espectacles *Dones Assassines* i *Molly Bloom* – i dues de les Balears – amb els muntatges *Smiley* i *La classe*, d'El Somni Produccions.

La comèdia negra 'Matar a Dios' és dirigida per Albert Pintó i Caye Casas. SF

L'HUMOR NEGRE DE 'MATAR A DIOS', D'ALBERT PINTÓ I CAYE CASAS, ARRIBA ALS CINEMES

La comèdia negra *Matar a Dios*, dels directors catalans Albert Pintó i Caye Casas, arriba als cinemes després de passar per uns quants festivals, com ara el de Sitges, on va rebre el gran premi del públic. Entre les estrenes d'aquesta setmana, també es destaca el retorn de Rowan Atkinson, conegut a Catalunya per *L'escurçó negre* i *Mr Bean*; ara torna en una comèdia d'espionatge de l'agent Johnny English. I en català es podran veure doblats *Els Cinc* i *la Vall dels Dinosauris* i *Madame Hyde*; i, subtitulat, el film d'enjòlit *L'escàndol Ted Kenedy*, de John Curran.

Matar a Dios

Direcció: Caye Casas i Albert Pintó.

Intèrprets: Itziar Castro; Eduardo Antuña, Emilio Gavira, Francesc Orella.
Gènere: Comèdia.

La nit de Cap d'Any, en una casa aïllada al mig del bosc, una família que es prepara per a la celebració rep la visita d'un misteriós rodamón. És nan, diu que és Déu i amenaça d'exterminar l'espècie humana.

Johnny English Strikes Again

Direcció: David Kerr. Intèrprets: Rowan Atkinson, Olga Kurylenko, Miranda Hennessy, Samantha Russell, Jake Lacy, Ben Miller. Gènere: Comèdia.

L'agent Johnny English haurà de saber qui hi ha darrere d'un ciberatac que ha revelat la identitat de tots els agents d'incògnit del Regne Unit.

Els Cinc i la Vall dels Dinosaurès

Direcció: Mike Marzuk. Intèrprets: Amelie Lammers, Allegra Tinnfeld; Marinus Hohmann, Ron Antony, Jacob Matschenz. Gènere: Aventures.

La colla dels Cinc coneixen Marti Bach, un jove d'aspecte estrany que assegura que el seu pare, difunt, va descobrir un esquelet de dinosaure completament intacte. L'hauran de trobar.

L'escàndol Ted Kennedy

Direcció: John Curran. Intèrprets: Kate Mara, Andria Blackman, Lexie Roth; Jason Clarke, Bruce Dern, Ed Helms. Gènere: Enjòlit.

El 18 de juliol del 1969, el senador Ted Kennedy surt d'una festa acompanyat de Mary Jo Kopechne, una ex-secretària del seu germà Robert. Ted condueix embriac, es distreu i cau en un llac.

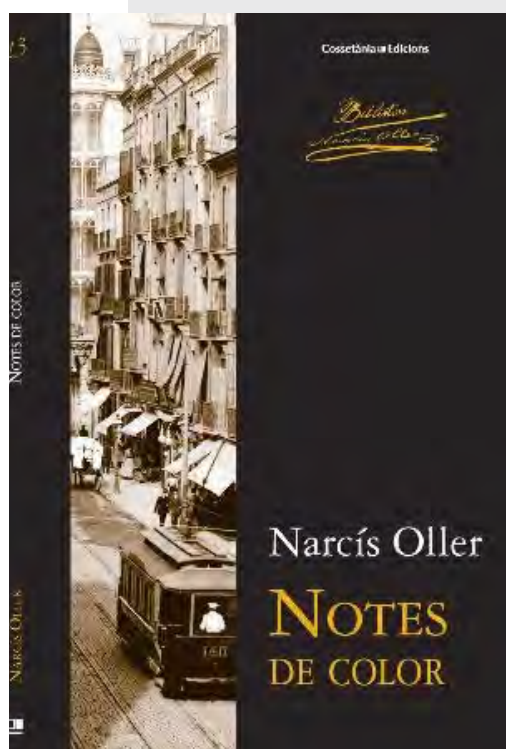
Oller és un clàssic de la literatura catalana, i aquesta consideració representa uns reptes afegits per a una edició que vol ser moderna i adreçada a tothom

Roger Roig César

‘NOTES DE COLOR’ DE NARCÍS OLLER

Cossetània publica el tretzè volum de la Biblioteca Narcís Oller · Arribarà a les llibreries el 10 d'octubre i, mentrestant, en podeu llegir un fragment

COBERTA DEL LLIBRE ‘NOTES DE COLOR’, DE NARCÍS OLLER, PUBLICAT PER COSSETÀNIA EDICIONS

REDACCIÓ

Narcís Oller (Valls, 1846 – Barcelona, 1930), autor de la coneguda *La febre d'or*, és considerat el màxim exponent de la narrativa de la Renaixença. Des del 2007, Cossetània Edicions, amb seu a Valls, i l'assessorament tècnic de la Societat Narcís Oller, impulsen la Biblioteca Narcís Oller per posar a l'abast dels estudiosos, i dels lectors en general, l'obra completa d'aquest clàssic modern de les lletres catalanes. A primers d'octubre, apareixerà el volum tretzè, *Notes de color*, que aplega un conjunt de contes, que tot seguit ens comenta l'editor, Roger Roig. **Podeu llegir un dels contes, ‘Records de noi’.**

Explica Roger Roig César, l'editor de la col·lecció:

«*Notes de color*, el nou volum (el tretzè, poca broma!) de la col·lecció Biblioteca Narcís Oller, de Cossetània Edicions, va ser editat per primera vegada el 1883. Aleshores Oller ja havia publicat la seva primera novel·la, *La papallona*, i es perfilava com a gran narrador. El crític Joan Sardà, amic personal d'Oller, definia el llibre d'aquesta manera: “Són les *Notes* una galeria de quadros de cavallet on toca l'autor tots els gèneros, totes les formes, per exercitar l'ull i el pols, a fi de preparar-se per la gran composició.”

Els contes reunits a *Notes de color* no tenen altra unitat d'estil que la que els proporciona la circumstància que es van escriure en un lapse relativament breu de temps. Segons Magí Sunyer, prologuista del volum, “*Notes de color* ofereix una imatge més matisada i rica del narrador Narcís Oller que no pas la que proporcionen les novel·les llargues, adreçades a acomplir aquell programa realista marcat per Yxart i Sardà. Ja era així a *Croquis del natural* i ho va continuar essent en els altres reculls de contes. Una part de les narracions se cenyeix a l'experimentació dels procediments realistes, però una altra bona part s'encamina per viaranyos diferents. Algunes utilitzen l'acudit — ‘Jocs de pagès’, ‘La

Narcís Oller. ARXIU

indiscreció' —; altres, el rumor o llegenda urbana —'Una juguesca', la coneguda aposta sobre si es tindrà valor d'entrar al cementiri de nit —; altres, un material autobiogràfic que es desenvoluparà molt més i s'agruparà i ordenarà a banda a les obres completes —'Records de noi' —; altres, l'estudi d'una passió —'La sort del senyor Andreu' —; els contes d'un bon grup, en graus diversos, penetren en les esferes del misteri, el desconegut o el desvari. En la majoria, el cos central de la narració és contrapuntat per una correcció final que descarrega la tensió mantinguda."

La publicació de *Notes de color* dins de la col·lecció Biblioteca Narcís Oller suposa un pas més en el propòsit que es va fer Cossetània Edicions, amb la col·laboració científica de la Societat Narcís Oller (fundada a Valls l'any 2006), per posar a l'abast dels estudiosos i dels lectors en general l'obra completa del màxim exponent de la narrativa de la Renaixença, ja que en molts casos era impossible accedir a un títol determinat (llevat de les grans novel·les) perquè no

havia estat reeditat des de feia dècades. A més, des de l'any 1930, amb la publicació de les obres completes a càrrec de Gustau Gili, no s'havia tornat a emprendre l'edició de totes les creacions literàries d'Oller en volums.

Oller és un clàssic de la literatura catalana, i aquesta consideració representa uns reptes afegits per a una edició que vol ser moderna i adreçada a tothom. Per això, Cossetània Edicions compta amb el suport de la Societat Narcís Oller, que ha establert els criteris acadèmics de cara a l'organització dels diferents volums, la incorporació d'obres que no havien estat incorporades a la iniciativa del 1930 (com *El teatre de Narcís Oller* o *Memòries literàries*), la inclusió d'un *Àlbum Narcís Oller* (amb imatges de la vida de l'escriptor), la modernització de l'ortografia dels relats...

Narcís Oller (Valls, 1846 – Barcelona, 1930) és considerat el patriarca de la novel·la catalana contemporània, ja que és amb ell que la narrativa de la Renaixença aconsegueix els requisits intel·lectuals i formals necessaris per fer-se un lloc

en el context europeu de l'època. Advocat d'ofici, va iniciar-se en les lletres catalanes de la mà del seu cosí, el crític Josep Yxart, el qual, juntament amb Joan Sardà, l'acompanyaren i esperonaren en les successives publicacions. És autor de novel·les tan destacades com *La papallona* (1882), *L'escanyapobres* (1884), *Vilaniu* (1886), *La febre d'or* (1890–92), *La bogeria* (1899) i *Pilar Prim* (1906), i de reculls de contes com *Croquis del natural* (1879), *Notes de color* (1883), *De tots colors* (1888), *Figura i paisatge* (1897), *Rurals i urbanes* (1914) i *Al llapis i a la ploma* (1918). També cal fer esment de dues facetes força desconegudes: la de dramaturg i la de traductor, que va desenvolupar sobretot en la darrera etapa de la seva vida. Oller va obtenir un gran prestigi literari dins i fora de Catalunya, i les seves obres foren traduïdes de seguida a altres llengües, com el castellà, el francès, l'italià o el rus. El novel·lista va defensar aferrissadament al llarg de la carrera literària la seva opció lingüística a favor del català, en un moment en què aquesta decisió no s'escapava del debat i la polèmica.»

TOTS ELS COLORS DE LA SAMFAINA

Una menja versàtil que tant acompanya la carn com el peix i amb què també podem fer una coca salada

Ingredients

- 1 ceba grossa
- 1 pebrot vermell
- 1 pebrot verd
- 1 albergínia
- 2 grans d'all
- 1 carabassó
- 3 tomàquets grossos
- oli d'oliva, sal, sucre i pebre negre

NEUS CUSCÓ

Tallem la ceba i els pebrots a daus. Els posem en una cassola amb un raig d'oli d'oliva i els fem coure. Quan la ceba transparenti, afegim l'albergínia a daus. Una mica més tard, el carabassó, que és la verdura que costa menys de coure. Quan totes les verdures estan prou cuites, afegim el tomàquet ratllat i l'all tallat petit. Salpebrem i posem un polsim de sucre per treure l'acidesa del tomàquet. Que faci un bon xup-xup i apagarem el foc quan el tomàquet sigui cuit.

La samfaina pot acompanyar la carn i el peix, el bacallà amb samfaina és un plat ben conegut. També podem fer una coca de samfaina.

Si se'n fa molta quantitat, la podem envasar i fer-ne una conserva, per guardar de cara a l'hivern. Només cal omplir els pots gairebé fins a dalt de tot, tapats i vint minuts al bany maria.

Una gran plataforma
cívica convoca una marxa
a Barcelona l'1-O perquè
se'n faci efectiu el resultat

Universitats per la
República convoca una
vaga d'estudiants l'1-O

Nous missatges dels jutges
revelen la ràbia i els laments
perquè Puigdemont no fou
extradit

Grande-Marlaska premia amb sou vitalici el cap de la policia
espanyola durant l'1-O

Anonymous revela dos noms més dels jutges protagonistes de
l'escàndol dels correus